ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ: ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਇਰ

ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ

ਅਨੁਵਾਦਕ : ਪੁਨੀਤ ਛੀਨਾ

ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ: ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਇਰ

ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ: ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਇਰ
(ਚੋਣਵੀਆਂ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਰੀ)

ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ

ਅਨੁਵਾਦਕ

ਪੁਨੀਤ ਛੀਨਾ

Published By

Title: ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ: ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਇਰ
Interpreter: Puneet Chhina
Language: Punjabi (Gurmukhi Script)
First Published: July 2025
Format: eBook (Digital PDF / ePub)
Edition: Free Non-Commercial Tribute Edition

Fatehgarh Shukar Chak, Amritsar, Punjab (India)

Email- winterbooks1800@gmail.com

Disclaimer

This is a humble effort to make the timeless poetry of Mohsin Naqvi accessible to Punjabi readers. The translator has tried to retain the original emotion and depth as respectfully and accurately as possible.
Any mistake or oversight is unintentional and deeply regretted.

"ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਮੈਂ ਆਸ਼ਵੀਨ ਛੀਨਾ, ਗੁਰਇਕਬਾਲ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹਰਮਨਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ "

ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਉਰਦੂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸ਼ਾਇਰ **ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ** ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਲਮ ਨੇ ਇਸ਼ਕ, ਇਨਕਲਾਬ, ਦੁੱਖ, ਧਰਮ ਅਤੇ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਰੀ ਰਾਹੀਂ ਅਮਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸ਼ਾਇਰ ਸਨ, ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਸ ਸਨ — ਇੱਕ ਜਿਉਂਦਾ ਜਗਦਾ ਜਜ਼ਬਾ, ਜੋ ਹਰ ਦਿਲ ਦੀ ਧੜਕਣ ਬਣ ਗਿਆ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਜਿਥੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਮੌਤ ਦਾ ਦਰਦ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਸ਼ਕ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੀ ਹੈ। ਉਹਨੀਆਂ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੇਰ ਅੱਜ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਗੂੰਜਦੇ ਹਨ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਦੁੱਖ, ਸਚਾਈ, ਤੇ ਬੇਬਸੀ ਨੂੰ ਲਫ਼ਜ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਸ਼ਾਇਰੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਤਰਜਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਲਫ਼ਾਜ਼ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ-ਬੋਲੀ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਣ। ਇਹ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ ਦੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ, ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ।

ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੀ — ਉਹ ਹਰ ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਿਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮੈਨੂੰ ਆਯੁਸ਼ੀ ਸ਼ਰਮਾ, ਸਹਾਇਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਕੰਪਿਊਟਰ ਸਾਇੰਸ ਵਿਭਾਗ, ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਪੰਨੂ, ਸਹਾਇਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ, ਕੰਪਿਊਟਰ ਸਾਇੰਸ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਨੀਕਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ।
ਮੈਂ ਦਿਲੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੋਹਸਿਨ ਨਕਵੀ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।

-ਪੁਨੀਤ ਛੀਨਾ

ਸ਼ਾਇਰੀ

ਹਰ ਵਕ਼ਤ ਕਾ ਹਸਨਾ ਤੁਝੇ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰਦੇ

ਤਨਹਾਈ ਕੇ ਲਮ੍ਹੋਂ ਮੇਂ ਕਭੀ ਰੋ ਭੀ ਲਿਆ ਕਰ

❀

ਕੌਨ ਸੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤੁਮ ਮੇਂ ਐਸੀ

ਇਤਨੇ ਅੱਛੇ ਕਯੂੰ ਲਗਤੇ ਹੋ

❀

ਸਿਰਫ ਹਾਥੋਂ ਕੋ ਨਾ ਦੇਖੋ ਕਭੀ ਆਂਖੇਂ ਭੀ ਪੜ੍ਹੋ

ਕੁਛ ਸਵਾਲੀ ਬੜੇ ਖ਼ੁੱਦਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ

❀

ਯੂ ਦੇਖਤੇ ਰਹਿਨਾ ਉਸੇ ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ ਮੋਹਸਿਨ

ਵੋ ਕਾਂਚ ਕਾ ਪੈਕਰ ਹੈ ਤੋਹ ਪੱਥਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇਂ

❀

ਤੁਮ੍ਹੇਂ ਜੋ ਰੂਬਰੂ ਦੇਖਾ ਕਰੇਂਗੇ

ਯੇਹ ਸੋਚਾ ਹੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸੋਚਾ ਕਰੇਂਗੇ

❀

ਕਲ ਥਕੇ ਹਾਰੇ ਪਰਿੰਦੋਂ ਨੇ ਨਸੀਹਤ ਦੀ ਮੁਝੇ

ਸ਼ਾਮ ਢਲ ਜਾਇ ਤੋ ਮੋਹਸਿਨ ਤੁਮ ਭੀ ਘਰ ਜਾਇਆ ਕਰੋ

❀

ਵਫਾ ਕੀ ਕੌਂਨ ਸੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪੇ ਉਸ ਨੇ ਛੋੜਾ ਥਾ

ਕਿ ਵੋ ਤੋ ਯਾਦ ਹਮੇਂ ਭੂਲ ਕਰ ਭੀ ਆਤਾ ਨਹੀਂ

❀

ਵੋ ਅਕਸਰ ਦਿਨ ਮੇਂ ਬੱਚੋਂ ਕੋ ਸੁਲਾ ਦੇਤੀ ਹੈ ਇਸ ਡਰ ਸੇ

ਗਲੀ ਮੇਂ ਫਿਰ ਖਿਲੋਨੇ ਬੇਚਨੇ ਵਾਲਾ ਨਾ ਆ ਜਾਏ

❀

ਜਬ ਸੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੋ ਛੋੜਾ ਥਾ ਹਰ ਰਾਸਤਾ ਸੁਨਸਾਨ ਹੂਆ

ਆਪਨਾ ਕਿਆ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੋ ਏਕ ਜੈਸਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੂਆ

❀

ਕਿਤਨੇ ਲਿਹਜੋਂ ਕੇ ਗ਼ਿਲਾਫੋਂ ਮੇਂ ਛੁਪਾਊਂ ਤੁਝ ਕੋ

ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਲੇ ਮੇਰਾ ਮੌਜ਼ੂ ਏ ਸੁਖ਼ਨ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ

❀

ਜ਼ਿਕਰ ਏ ਸ਼ਬ ਏ ਫ਼ਿਰਾਕ ਸੇ ਵਹਿਸ਼ਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਮੇਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮੁਹੱਬਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

❀

ਅੱਬ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਯਾਦੋਂ ਸੇ ਮਿਟਾਏ ਨਹੀਂ ਮਿਟ ਤਾ

ਭੀਗੀ ਹੁਈ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਕਾ ਮੰਜ਼ਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇਂ

❀

ਯੇ ਕਿਸਨੇ ਹਮ ਸੇ ਲਹੂ ਕਾ ਖ਼ਿਰਾਜ ਫਿਰ ਮਾਂਗਾ

ਅਭੀ ਤੋ ਸੋਇ ਥੇ ਮਕਤਲ ਕੋ ਸੁਰਖ ਰੂ ਕਰ ਕੇ

❀

ਕਹਾਂ ਮਿਲੇਗੀ ਮਿਸਾਲ ਮੇਰੀ ਸਿਤਮਗਿਰੀ ਕੀ

ਕਿ ਮੈਂ ਗੁਲਾਬੋਂ ਕੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਕਾਂਟੋਂ ਸੇ ਸਹਿ ਰਹਾ ਹੂੰ

❀

ਅਬ ਕੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਮੇਂ ਤੋ ਏਹ ਕਾਰੇ ਜ਼ਿਆਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਆਪਨੀ ਕੱਚੀ ਬਸਤਿਯੋਂ ਕੋ ਭੀ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

❀

ਅਜ਼ਲ ਸੇ ਕਾਇਮ ਹੈਂ ਦੋਨੋ ਅਪਨੀ ਜ਼ਿਦੋਂ ਪੇ ਮੋਹਸਿਨ

ਚਲੇਗਾ ਪਾਨੀ ਮਗਰ ਕਿਨਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

❀

ਕਯੂੰ ਤੇਰੇ ਦਰਦ ਕੋ ਦੇ ਤੋਹਮਤ ਏ ਵੀਰਾਨੀ ਏ ਦਿਲ

ਜ਼ਲਜ਼ਲੋਂ ਮੇਂ ਤੋ ਭਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਉਜੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

❀

ਗਹਿਰੀ ਖਾਮੋਸ਼ ਝੀਲ ਕੇ ਪਾਨੀ ਕੋ ਯੂੰ ਨਾ ਛੇੜ

ਛੀਂਟੇ ਉੜੀ ਤੋ ਤੇਰੀ ਕਬਾ ਪਰ ਭੀ ਆਏਂਗੇ

❀

ਜੋ ਦੇ ਸਕਾ ਨਾ ਪਹਾੜੋਂ ਕੋ ਬਰਫ ਕੀ ਚਾਦਰ

ਵੋ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕੋ ਕਪਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

❀

ਲੋਗ ਭਲਾ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਜੀਏਂਗੇ ਹੁਮ ਜਹਾਂ

ਹੋ ਜੁਰਮ ਤਨਹਾ ਸੋਚਨਾ ਲੇਕਿਨ ਸਜ਼ਾ ਅਵਾਰਗੀ

❀

ਮੌਸਮੇ ਜ਼ਰਦ ਮੇਂ ਇੱਕ ਦਿਲ ਕੋ ਬਚਾਊਂ ਕੈਸੇ

ਐਸੀ ਰੁਤ ਮੇਂ ਤੋ ਘਨੇ ਪੇੜ ਭੀ ਝੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

❀

ਸੁਨਾ ਹੈ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਜ਼ਖਮੀ ਦਿਲੋਂ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੈ

ਚਲੇਂਗੇ ਹਮ ਭੀ ਮਗਰ ਪੈਰਾਹਨ ਕੋ ਰਫ਼ੂ ਕਰਕੇ

❀

ਹਮ ਆਪਨੀ ਧਰਤੀ ਸੇ ਅਪਨੀ ਸਮਤ ਖੁਦ ਤਲਾਸ਼ੇ

ਹਮਾਰੀ ਖਾਤਿਰ ਕੋਈ ਸਿਤਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

❀

ਵੋ ਲਮਹਾ ਭਰ ਕਿ ਕਹਾਨੀ ਉਮਰ ਭਰ ਮੇਂ ਕਹੀ

ਅਭੀ ਤੋਹ ਖੁਦ ਸੇ ਤਕਾਜ਼ੇ ਥੇ ਇਖ਼ਤਿਸਾਰ ਕੇ ਭੀ

❀

ਯੇਹ ਸ਼ਾਇਰੀ ਯੇਹ ਕਿਤਾਬੇਂ ਯੇ ਆਈਤੇਂ ਦਿਲ ਕੀ

ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਯੇ ਸਭੀ ਤੁਝ ਪੇ ਵਾਰਨਾ ਹੋਂਗੀ

❀

ਕਾਸ਼ ਕੋਈ ਹਮ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ

ਰਾਤ ਗਏ ਤਕ ਕਯੂੰ ਜਾਗੇ ਹੋ

❀

ਪਲਟ ਕੇ ਆ ਗਏ ਖੇਮੇ ਕੀ ਸਮਤ ਪਯਾਸ ਮੇਰੀ

ਫਟੇ ਹੂਏ ਥੇ ਸਭੀ ਬਾਦਲੋਂ ਕੇ ਮਸ਼ਕੀਜ਼ੇ

❀

ਵੋ ਮੁਝ ਸੇ ਬੜ੍ਹ ਕੇ ਜ਼ਬਤ ਕਾ ਆਦੀ ਥਾ ਜੀ ਗਯਾ

ਵਰਨਾ ਹਰ ਏਕ ਸਾਂਸ ਕ਼ਯਾਮਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

❀

ਦਸ਼ਤ ਏ ਹਸਤੀ ਮੇਂ ਸ਼ਬ ਏ ਗ਼ਮ ਕੀ ਸਹਾਰ ਕਰਨੇ ਕੋ

ਹਿਜਰ ਵਾਲੋਂ ਨੇ ਲਿਯਾ ਰਖ਼ਤ ਏ ਸਫਰ ਸੰਨਾਟਾ

❀

ਇਸ ਸ਼ਾਨ ਸੇ ਲੌਟੇ ਹੈਂ ਗੰਵਾਂ ਕਰ ਦਿਲ ਓ ਜਾਨ ਹਮ

ਇਸ ਤੋਰ ਤੋਹ ਹਾਰੇ ਹੂਏ ਲਸ਼ਕਰ ਨਹੀਂ ਆਤੇ

❀

ਜਿਨ ਅਸ਼ਕੋਂ ਕੀ ਫੀਨਕੀ ਲੋਹ ਕੋ ਹਮ ਬੇਕਾਰ ਸਮਝਤੇ ਥੇ

ਉਨ ਅਸ਼ਕੋਂ ਸੇ ਕਿਤਨਾ ਰੌਸ਼ਨ ਏਕ ਤਾਰੀਕ ਮਕਾਂ ਹੂਆ

❀

ਜ਼ਬਾਂ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ਲੇਕਿਨ ਚੁਪ ਖੜਾ ਹੂੰ

ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ੋਂ ਕੇ ਬਾਨ ਮੇਂ ਘਿਰ ਗਯਾ ਹੂੰ

❀

ਬੜੀ ਉਮਰ ਕੇ ਬਾਅਦ ਇਨ ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਅਬਰ ਉਤਰਾ ਤੇਰੀ ਯਾਦੋਂ ਕਾ

ਮੇਰੀ ਦਿਲ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਆਬਾਦ ਹੋਈ ਮੇਰੇ ਗ਼ਮ ਕਾ ਨਗਰ ਸ਼ਦਾਬ ਹੂਆ

❀

ਚੁਨਤੀ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਅਸ਼ਕ ਰੁਤੋਂ ਕੀ ਭਿਖਾਰਨੇ

ਮੋਹਸਿਨ ਲੁਟਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ਸਰੇ ਆਮ ਚਾਂਦਨੀ

❀

ਸ਼ਾਖ ਏ ਉਰੀਆਂ ਪਰ ਖਿਲਾ ਇਕ ਫੂਲ ਇਸ ਅੰਦਾਜ਼ ਸੇ

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਜ਼ਾ ਲਹੂ ਚਮਕੇ ਨਯੀ ਤਲਵਾਰ ਪਰ

❀

ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਨੇ ਮੁਝ ਸੇ ਪੂਛਾ

ਰੇਤ ਪੇ ਕਯਾ ਲਿਖਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੋ

❀

ਜੋ ਅਪਨੀ ਜ਼ਾਤ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆ ਸਕਾ ਅਬ ਤਕ

ਵੋ ਪੱਥਰੋਂ ਕੋ ਮਤਾ ਏ ਹਵਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

❀

ਗਜ਼ਲ

ਇਤਨੀ ਮੁੱਦਤ ਬਾਅਦ ਮਿਲੇ ਹੋ

ਇਤਨੀ ਮੁੱਦਤ ਬਾਅਦ ਮਿਲੇ ਹੋ

ਕਿਨ ਸੋਚੋਂ ਮੇਂ ਗ਼ੁਮ ਫਿਰਤੇ ਹੋ

ਇਤਨੇ ਖਾਇਫ਼ ਮੇਂ ਕਿਉਂ ਹਿਤੇ ਹੋ

ਹਰ ਆਹਟ ਸੇ ਡਰ ਜਾਤੇ ਹੋ

ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਨੇ ਮੁਝ ਸੇ ਪੂਛਾ

ਰੇਤ ਪੇ ਕਯਾ ਲਿਖਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੋ

ਕਾਸ਼ ਕੋਈ ਹਮ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ

ਰਾਤ ਗਏ ਤਕ ਕਯੂੰ ਜਾਗੇ ਹੋ

ਮੈਂ ਦਰਿਆ ਸੇ ਭੀ ਡਰਤਾ ਹੂੰ
ਤੁਮ ਦਰਿਆ ਸੇ ਭੀ ਗਹਿਰੇ ਹੋ

ਕੌਨ ਸੀ ਬਾਤ ਹੈ ਤੁਮ ਮੇਂ ਐਸੀ
ਇਤਨੇ ਅੱਛੇ ਕਯੂੰ ਲਗਤੇ ਹੋ

ਪੀਛੇ ਮੁੜ ਕਰ ਕਯੂੰ ਦੇਖਾ ਥਾ
ਪੱਥਰ ਬਨ ਕਰ ਕਯਾ ਤਕਤੇ ਹੋ

ਜਾਓ ਜੀਤ ਕਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਓ
ਮੈਂ ਝੂਠਾ ਹੂੰ ਤੁਮ ਸੱਚੇ ਹੋ

ਅਪਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੇ ਸਬ ਲੋਗੋਂ ਸੇ
ਮੇਰੀ ਖ਼ਾਤਿਰ ਕਯੂੰ ਉਲਝੇ ਹੋ

ਕਹਿਨੇ ਕੋ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਦਿਲ ਮੇਂ

ਫਿਰ ਭੀ ਕਿਤਨੇ ਦੂਰ ਖੜੇ ਹੋ

ਰਾਤ ਹਮੇ ਕੁਛ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਥਾ

ਰਾਤ ਕੋ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਆਏ ਹੋ

ਹਮ ਸੇ ਨਾ ਪੂਛੋ ਹਿਜਰ ਕੇ ਕਿੱਸੇ

ਆਪਨੀ ਕਹੋ ਅਬ ਤੁਮ ਕੈਸੀ ਹੋ

ਮੋਹਸਿਨ ਤੁਮ ਬਦਨਾਮ ਬੜੇ ਹੋ

ਜੈਸੇ ਹੋ ਫਿਰ ਭੀ ਅੱਛੇ ਹੋ

❀

ਭੜਕਾਏਂ ਮੇਰੀ ਪਯਾਸ ਕੋ ਅਕਸਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇਂ

ਭੜਕਾਏਂ ਮੇਰੀ ਪਯਾਸ ਕੋ ਅਕਸਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇਂ
ਸਿਹਰਾ ਮੇਰਾ ਚੇਹਰਾ ਹੈ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇਂ

ਫਿਰ ਕੌਨ ਦਾਦ ਏ ਤਬੱਸੁਮ ਉਨ੍ਹੇਂ ਦੇਗਾ
ਰੋਏਂਗੀ ਬਹੁਤ ਮੁਝ ਸੇ ਬਿਛੜ ਕਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇਂ

ਖਾਲੀ ਜੋ ਹੁਈ ਹੈਂ ਸ਼ਾਮ ਏ ਗਰੀਬਾਨ ਕੀ ਹਥੇਲੀ
ਕਯਾ ਕਯਾ ਨਾ ਲੁਟਾਤੀ ਰਹੀਂ ਗੌਹਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇ

ਬੋਝਲ ਨਜ਼ਰ ਆਤੀ ਹੈਂ ਬੇ ਜ਼ਾਹਿਰ ਮੁਝੇ ਲੇਕਿਨ
ਖੁਲਤੀ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਦਿਲ ਮੇਂ ਉਤਰ ਕਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇ

ਅਬ ਤਕ ਮੇਰੀ ਯਾਦੋਂ ਸੇ ਮਿਟਾਏ ਨਹੀਂ ਮੀਤ ਮਿਟਤਾ
ਭੀਗੀ ਹੁਈ ਸ਼ਾਮ ਕਾ ਮੰਜ਼ਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇ

ਮੁਮਕਿਨ ਹੋ ਤੋ ਏਕ ਤਾਜ਼ਾ ਗਜ਼ਲ ਔਰ ਭੀ ਕਹਿ ਲੂੰ
ਫਿਰ ਓੜ੍ਹ ਨਾ ਲੇਂ ਖ਼ਵਾਬ ਕੀ ਚਾਦਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇ

ਮੈਂ ਸੰਗ ਸਿਫ਼ਤ ਏਕ ਹੀ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਖੜਾ ਹੂੰ
ਸ਼ਾਇਦ ਮੁਝੇ ਦੇਖੇਂਗੀ ਪਲਟ ਕਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇ

ਯੂੰ ਦੇਖਤੇ ਰਹਿਨਾ ਉਸੇ ਅੱਛਾ ਨਹੀਂ ਮੋਹਸਿਨ
ਵੋ ਕਾਂਚ ਕਾ ਪੈਕਰ ਹੈ ਤੋਹ ਪੱਥਰ ਤੇਰੀ ਆਂਖੇ

❀

ਉਜਾੜੇ ਹੁਏ ਲੋਗੋਂ ਸੇ ਗੁਰੇਜ਼ਾਂ ਨਾ ਹੂਆ ਕਰ

ਉਜਾੜੇ ਹੁਏ ਲੋਗੋਂ ਸੇ ਗੁਰੇਜ਼ਾਂ ਨਾ ਹੂਆ ਕਰ
ਹਾਲਾਤ ਕੇ ਕਬਰੋਂ ਕੇ ਯੇ ਕਤਬੇ ਭੀ ਪੜ੍ਹਾ ਕਰ

ਕਯਾ ਜਾਨੀਏ ਕਯੂੰ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਸੋਚ ਮੇਂ ਗੁਮ ਹੈ
ਖਵਾਬੀਦਾ ਪਰਿੰਦੋਂ ਕੋ ਦਰੱਖਤੋਂ ਸੇ ਉੜਾ ਕਰ

ਉਸ ਸ਼ਖ਼ਸ ਕੇ ਤੁਮ ਸੇ ਭੀ ਮਰਾਸਿਮ ਹੈਂ ਤੋਹ ਹੋਂਗੇ
ਵੋ ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲੇਗਾ ਮੇਰੇ ਸਾਮਨੇ ਆ ਕਰ

ਹਰ ਵਕਤ ਕਾ ਹਸਨਾ ਤੁਝੇ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰਦੇ
ਤਨਹਾਈ ਕੇ ਲਮਹੋਂ ਮੇ ਕਭੀ ਰੋ ਭੀ ਲੀਯਾ ਕਰ

ਵੋ ਆਜ ਭੀ ਸਦਿਯੋਂ ਕੀ ਮਸਾਫ਼ਤ ਸੇ ਖੜਾ ਹੈ
ਢੂੰਢਾਂ ਥਾ ਜਿਸੇ ਵਕਤ ਕੀ ਦੀਵਾਰ ਗਿਰਾ ਕਰ

ਏ ਦਿਲ ਤੁਝੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕੀ ਭੀ ਪਹਿਚਾਨ ਕਹਾਂ ਹੈ
ਤੂ ਹਲਕਾ ਏ ਯਾਰਾਂ ਮੇਂ ਭੀ ਮੋਹਤਾਤ ਰਹਾ ਕਰ

ਇਸ ਸ਼ਬ ਕੇ ਮੁੱਕਦਰ ਮੇਂ ਸਹਿਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮੋਹਸਿਨ
ਦੇਖਾ ਹੈ ਕਈ ਬਾਰ ਚਾਰਾਗੋਂ ਕੋ ਬੁਝਾ ਕਰ

❀

ਯੇਹ ਦਿਲ ਯੇਹ ਪਾਗਲ ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਕਜੁੰ ਬੁਝ ਗਯਾ ਆਵਾਰਗੀ

ਯੇਹ ਦਿਲ ਯੇਹ ਪਾਗਲ ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਕਜੁੰ ਬੁਝ ਗਯਾ ਆਵਾਰਗੀ

ਇਸ ਦਸ਼ਤ ਮੇਂ ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਥਾ ਵੋ ਕਯਾ ਹੁਆ ਆਵਾਰਗੀ

ਕਲ ਸ਼ਬ ਮੁਝੇ ਬੇ ਸ਼ਕਲ ਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਚੌਂਕਾ ਦੀਆ

ਮੈਂਨੇ ਕਹਾ ਤੂ ਕੋਨ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਆਵਾਰਗੀ

ਲੋਗ ਭਲਾ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਜੀਏਂਗੇ ਹਮ ਜਹਾਂ

ਹੋ ਜੁਰਮ ਤਨਹਾ ਸੋਚਨਾ ਲੇਕਿਨ ਸਜ਼ਾ ਆਵਾਰਗੀ

ਯੇ ਦਰਦ ਕੀ ਤਨਹਾਈਆਂ ਯੇ ਦਸ਼ਤ ਕਾ ਵੀਰਾਨ ਸਫਰ

ਹਮ ਲੋਗ ਤੋਹ ਉਕਤਾ ਗਏ ਅਪਨੀ ਸੁਨਾ ਅਵਾਰਗੀ

ਇਕ ਅਜਨਬੀ ਝਾਂਕੇ ਨੇ ਜਬ ਪੂਛਾ ਮੇਰੇ ਗ਼ਮ ਕਾ ਸਬਬ
ਸਹਾਰਾ ਕੀ ਭੀਗੀ ਰੇਤ ਪਰ ਮੈਂਨੇ ਲਿਖਾ ਆਵਾਰਗੀ

ਉਸ ਸਮਾਤ ਵਹਿਸ਼ੀ ਖ਼ਵਾਇਸ਼ੋਂ ਕੀ ਜ਼ਦ ਮੇਂ ਪੈਮਾਨ ਏ ਵਫ਼ਾ
ਉਸ ਸਮਤ ਲਹਿਰੋਂ ਕੀ ਧਮਕ ਕੱਚਾ ਘੜਾ ਆਵਾਰਗੀ

ਕਲ ਰਾਤ ਤਨਹਾ ਚਾਂਦ ਕੋ ਦੇਖਾ ਥਾ ਮੈਂ ਨੇ ਖ਼ਵਾਬ ਮੇਂ
ਮੋਹਸਿਨ ਮੁਝੇ ਰਾਸ ਆਏਗੀ ਸ਼ਾਯਦ ਸਦਾ ਆਵਾਰਗੀ

❀

ਜ਼ਿਕਰੇ ਏ ਸ਼ਬ ਏ ਫ਼ਿਰਾਕ ਸੇ ਵਹਿਸ਼ਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਜ਼ਿਕਰੇ ਏ ਸ਼ਬ ਏ ਫ਼ਿਰਾਕ ਸੇ ਵਹਿਸ਼ਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ
ਮੇਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮੁਹੱਬਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਮੁਝ ਕੋ ਭੀ ਸ਼ੋਂਕ ਥਾਂ ਨਏ ਚਿਹਰੋਂ ਕੀ ਦੀਦ ਕਾ
ਰਸਤਾ ਬਦਲ ਕੇ ਚਲਨੇ ਕੀ ਆਦਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਉਸ ਰਾਤ ਦੇਰ ਤਕ ਵੋ ਰਹਾ ਮਹਵ ਏ ਗੁਫ਼ਤਗੂ
ਮਸਰੂਫ ਮੈਂ ਭੀ ਕਮ ਥਾ ਫਰਾਗਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਮੁਝ ਸੇ ਬਿਛੜ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਘੁਲ ਮਿਲ ਗਯਾ ਵੋ ਸ਼ਖਸ
ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਸੇ ਅਦਾਵਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਵੋ ਮੁਝ ਸੇ ਬੜ੍ਹ ਕੇ ਜ਼ਬਤ ਕਾ ਆਦੀ ਥਾ ਜੀ ਗਯਾ
ਵਰਨਾ ਹਰ ਏਕ ਸਾਂਸ ਕ਼ਯਾਮਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਸੁਨਤਾ ਥਾ ਵੋ ਭੀ ਸਬ ਸੇ ਪੁਰਾਨੀ ਕਹਾਨੀਆਂ
ਸ਼ਾਇਦ ਰਾਫਾਕਤੋਂ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਤਾਨ੍ਹਾ ਹੂਆ ਸਫਰ ਮੇਂ ਤੋਹ ਮੁਝ ਪੇ ਖੁਲਾ ਯੇ ਭੇਦ
ਸਾਏ ਸੇ ਪਿਆਰ ਧੂਪ ਸੇ ਨਫ਼ਰਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

ਮੋਹਸਿਨ ਮੈਂ ਉਸ ਸੇ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕਾ ਯੂ ਭੀ ਹਾਲ ਦਿਲ
ਦਰਪੇਸ਼ ਏਕ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਸੀਬਤ ਉਸੇ ਭੀ ਥੀ

❀

ਮੈਂ ਦਿਲ ਪੇ ਜਬਰ ਕਰੂੰਗਾ ਤੁਝੇ ਭੂਲਾ ਦੂੰਗਾ

ਮੈਂ ਦਿਲ ਪੇ ਜਬਰ ਕਰੂੰਗਾ ਤੁਝੇ ਭੂਲਾ ਦੂੰਗਾ

ਮਰੂੰਗਾ ਖੁਦ ਭੀ ਤੁਝੇ ਭੀ ਸਜ਼ਾ ਦੂੰਗਾ

ਯੇ ਤੀਰਗੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕਾ ਹੀ ਕਯੂੰ ਮੁੱਕਦਰ ਹੋ

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦੀਏ ਬੁਝਾ ਦੂੰਗਾ

ਹਵਾ ਕਾ ਹਾਥ ਬਟਾਉਂਗਾ ਹਰ ਤਬਾਹੀ ਮੇ

ਹਰੇ ਸ਼ਜਰ ਸੇ ਪਰਿੰਦੇ ਮੈਂ ਖੁਦ ਉੜਾ ਦੂੰਗਾ

ਵਫਾ ਕਰੂੰਗਾ ਕਿਸੀ ਸੋਗਵਾਰ ਚਿਹਰੇ ਸੇ

ਪੁਰਾਨੀ ਕਬਰ ਪੇ ਕਤਬਾ ਨਯਾ ਸਜਾ ਦੂੰਗਾ

ਇਸੀ ਖ਼ਯਾਲ ਮੇਂ ਗੁਜ਼ਰੀ ਹੈ ਸ਼ਾਮ ਏ ਦਰਦ ਅਕਸਰ

ਕਿ ਦਰਦ ਹਦ ਸੇ ਬਢ਼ੇਗਾ ਤੋ ਮੁਸਕੁਰਾ ਦੂੰਗਾ

ਤੂ ਆਸਮਾਨ ਕੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਗਰ ਪੜੇਗੀ ਕਭੀ
ਜ਼ਮੀਂ ਹੂੰ ਮੈਂ ਭੀ ਮਗਰ ਤੁਝ ਕੋ ਆਸਰਾ ਦੂੰਗਾ

ਬੜ੍ਹਾ ਰਹੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੇਰੀ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਖ਼ਤ ਤੇਰੀ ਤਸਵੀਰ ਤਕ ਜਲਾ ਦੂੰਗਾ

ਬਹੁਤ ਦਿਨੋਂ ਸੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਉਦਾਸ ਹੈ ਮੋਹਸਿਨ
ਇਸ ਆਈਨੇ ਕੋ ਕੋਈ ਅਕਸ ਅਬ ਨਯਾ ਦੂੰਗਾ

❀

ਅਸ਼ਕ ਅਪਨਾ ਕਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ

ਅਸ਼ਕ ਅਪਨਾ ਕਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ
ਅਬਰ ਕੀ ਜ਼ਦ ਮੇਂ ਸਿਤਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ

ਅਪਨੀ ਸ਼ਹਿ ਏ ਰਗ ਕਾ ਲਹੂ ਤਨ ਮੇਂ ਰਵਾਂ ਹੈ ਜਬ ਤਕ
ਜ਼ੇਰ ਏ ਖੰਜਰ ਕੋਈ ਪਯਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ

ਮੌਜ ਦਰ ਮੌਜ ਉਲਝਨੇ ਕੀ ਹਵਸ ਬੇ ਮਾਨੀ
ਡੂਬਤਾ ਹੋ ਤੋ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ

ਤੇਰੇ ਚੇਹਰੇ ਕੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਥੀ ਕਿ ਪਲਟ ਕਰ ਦੇਖਾ
ਵਰਨਾ ਸੂਰਜ ਤੋ ਦੋਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ

ਆਗ ਕੀ ਜ਼ਿਦ ਪੇ ਨਾ ਜਾ ਫਿਰ ਸੇ ਭੜਕ ਸਕਤੀ ਹੈ
ਰਾਖ ਕੀ ਤਹਿ ਮੇਂ ਸ਼ਰਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ

ਜ਼ਖ਼ਮ ਆਂਖੋਂ ਕੇ ਭੀ ਸਹਿਤੇ ਥੇ ਕਭੀ ਦਿਲ ਵਾਲੇ

ਅਬ ਤੋ ਆਬਰੂ ਕਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ

ਕਯਾ ਕਯਾਮਤ ਹੈ ਕਿ ਦਿਲ ਜਿਸ ਕਾ ਨਗਰ ਹੈ ਮੋਹਸਿਨ

ਦਿਲ ਪੇ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਇਜਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ

❀

ਜਬ ਸੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੋ ਛੋੜਾ ਹਰ ਰਸਤਾ ਸੁਨਸਾਨ ਹੂਆ

ਜਬ ਸੇ ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੋ ਛੋੜਾ ਹਰ ਰਸਤਾ ਸੁਨਸਾਨ ਹੂਆ
ਅਪਨਾ ਕਯਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕਾ ਇਕ ਜੈਸਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੂਆ

ਯੇ ਦਿਲ ਯੇ ਆਸੇਬ ਕੀ ਨਗਰੀ ਮਸਕਨ ਸੋਚੂੰ ਵਹਿਮੋਂ ਕਾ
ਸੋਚ ਰਹਾ ਹੂੰ ਇਸ ਨਗਰੀ ਮੇਂ ਤੂ ਕਬ ਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਹੂਆ

ਸਹਰਾ ਕੀ ਮੂੰਹ ਜ਼ੋਰ ਹਵਾਏਂ ਓਰੋਂ ਸੇ ਮਨਸੂਬ ਹੁਈ
ਮੁਫ਼ਤ ਮੇਂ ਹਮ ਆਵਾਰਾ ਠਹਿਰੇ ਮੁਫ਼ਤ ਮੇਂ ਘਰ ਵੀਰਾਨ ਹੂਆ

ਮੇਰੇ ਹਾਲ ਪੇ ਹੈਰਤ ਕੈਸੀ ਦਰਦ ਕੇ ਤਨਹਾ ਮੌਸਮ ਮੇਂ
ਪੱਥਰ ਭੀ ਰੋ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਇਨਸਾਨ ਤੋ ਫਿਰ ਇਨਸਾਨ ਹੂਆ

ਇਤਨੇ ਦੇਰ ਮੇਂ ਉਜੜੇ ਦਿਲ ਪਰ ਕਿਤਨੇ ਮਹਿਸ਼ਰ ਬੀਤ ਗਏ
ਜਿਤਨੀ ਦੇਰ ਮੇਂ ਤੁਝ ਕੋ ਪਾ ਕਰ ਖੋਨੇ ਕਾ ਇਮਕਾਨ ਹੂਆ

ਕਲ ਤਕ ਜਿਸ ਕੇ ਗਿਰਦ ਥਾ ਰਕਸਾਂ ਇਕ ਅੰਬੋਹ ਸਿਤਾਰੋਂ ਕਾ
ਆਜ ਉਸੀ ਕੋ ਤਨਹਾ ਪਾ ਕਰ ਮੈਂ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੂਆ

ਉਸ ਕੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਛੁਪਾ ਕਰ ਰਖੀਏ ਖੁਦ ਉਸ ਸ਼ਖ਼ਸ ਕੀ ਨਜ਼ਰੋਂ ਸੇ
ਉਸ ਸੇ ਕੈਸਾ ਸ਼ਿਕਵਾ ਕੀਜੇ ਵੋ ਤੋ ਅਭੀ ਨਾਦਾਨ ਹੂਆ

ਜਿਨ ਅਸ਼ਕੋਂ ਕੀ ਫੀਕੀ ਲੌਂ ਕੋ ਹਮ ਬੇਕਾਰ ਸਮਝਤੇ ਥੇ
ਉਨ ਅਸ਼ਕੋਂ ਸੇ ਕਿਤਨਾ ਰੌਸ਼ਨ ਇਕ ਤਾਰੀਕ ਮਕਾਨ ਹੂਆ

ਯੂੰ ਭੀ ਕਮ ਆਮੇਜ਼ ਥਾ ਮੋਹਸਿਨ ਵੋ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਮੇਂ
ਲੇਕਿਨ ਮੇਰੇ ਸਾਮਨੇ ਆ ਕਰ ਔਰ ਭੀ ਕੁਛ ਅੰਜਾਨ ਹੂਆ

❀

ਅਗਰਚੇ ਮੈ ਇਕ ਚਟਾਨ ਸਾ ਆਦਮੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਅਗਰਚੇ ਮੈ ਇਕ ਚਟਾਨ ਸਾ ਆਦਮੀ ਰਹਾ ਹੂੰ
ਮਗਰ ਤੇਰੇ ਬਾਅਦ ਹੌਸਲਾ ਹੈ ਕਿ ਜੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਵੋ ਰੇਜ਼ਾ ਰੇਜ਼ਾ ਮੇਰੇ ਬਦਨ ਮੇਂ ਉਤਰ ਰਹਾ ਹੈ
ਮੈਂ ਕਤਰਾ ਕਤਰਾ ਉਸੀ ਕੀ ਆਂਖੋਂ ਕੋ ਪੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਤੇਰੀ ਹਥੇਲੀ ਪੇ ਕਿਸ ਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਕਤਲ ਮੇਰਾ
ਮੁਝੇ ਤੋ ਲਗਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦੋਸਤ ਭੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਖੁਲੀ ਹੈਂ ਆਂਖੇ ਮਗਰ ਬਦਨ ਹੈ ਤਮਾਮ ਪੱਥਰ
ਕੋਈ ਬਤਾਏ ਮੈਂ ਮਰ ਚੁਕਾ ਹੂੰ ਕਿ ਜੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਕਹਾਂ ਮਿਲੇਗੀ ਮਿਸਾਲ ਮੇਰੀ ਸਿਤਮਗਿਰੀ ਕੀ
ਕਿ ਮੈਂ ਗੁਲਾਬੋਂ ਕੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਕਾਂਟੋਂ ਸੇ ਸੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਨਾ ਪੂਛ ਮੁਝ ਸੇ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਲੋਂ ਕਾ ਹਾਲ ਕਯਾ ਥਾ
ਕਿ ਮੈਂ ਤੋ ਖੁਦ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਦੋ ਘੜੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਮਿਲਾ ਤੋ ਬੀਤੇ ਦਿਨੋਂ ਕਾ ਸਚ ਉਸਕੀ ਆਂਖ ਮੇਂ ਥਾ
ਵੋ ਆਸ਼ਨਾ ਜਿਸ ਸੇ ਮੁਦਤੋਂ ਅਜਨਬੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਭੁਲਾ ਦੇ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਬਜਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ
ਗਵਾਂ ਨਾ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਵੋ ਅਜਨਬੀ ਬਨ ਕੇ ਅਬ ਮਿਲੇ ਭੀ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ਮੋਹਸਿਨ
ਯੇ ਨਾਜ਼ ਕਮ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਕਭੀ ਰਹਾ ਹੂੰ

❀

ਤੇਰੇ ਬਦਨ ਸੇ ਜੋ ਛੂ ਕਰ ਇਧਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਤੇਰੇ ਬਦਨ ਸੇ ਜੋ ਛੂ ਕਰ ਇਧਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ
ਮਿਸਾਲ ਏ ਜੰਗ ਵੋ ਝੋਂਕਾ ਨਜ਼ਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਤਮਾਮ ਸ਼ਬ ਜਹਾਂ ਜਲਤਾ ਹੈ ਇਕ ਉਦਾਸ ਦੀਆ
ਹਵਾ ਕੀ ਰਾਹ ਮੇਂ ਇਕ ਐਸਾ ਘਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਵੋ ਮੁਝ ਕੋ ਟੂਟ ਕੇ ਚਾਹੇਗਾ ਛੋੜ ਜਾਏਗਾ
ਮੁਝੇ ਖ਼ਬਰ ਥੀ ਉਸੇ ਯੇ ਹੁਨਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਉਜਾੜ ਬਨ ਮੇਂ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਏਕ ਜੁਗਨੂ ਭੀ
ਹਵਾ ਕੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਹਮ ਸਫਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਵਫਾ ਕੀ ਕੌਨ ਸੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪੇ ਉਸ ਨੇ ਛੋੜਾ ਥਾ
ਕਿ ਵੋ ਤੋ ਯਾਦ ਹਮੇਂ ਭੂਲ ਕਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਜਹਾਂ ਲਹੂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਕੀ ਹਦ ਠਹਿਰਤੀ ਹੈ
ਵਹੀਂ ਜ਼ਜ਼ੀਰਾ ਏ ਲਾਲ ਓ ਗੁਹਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਚਲੇ ਜੋ ਜ਼ਿਕਰ ਫਰਿਸ਼ਤੋਂ ਕੀ ਪਾਰਸਾਈ ਕਾ
ਤੋ ਜ਼ੇਰ ਏ ਬਹਿਸ ਮਕਾਮ ਏ ਬਸ਼ਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਅਭੀ ਸਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਸੰਭਾਲੇ ਰਹੇਂ ਅਦੂ ਮੇਰੇ
ਕੀ ਉਨ ਸਫ਼ੋਂ ਮੇਂ ਕਹੀਂ ਮੇਰਾ ਸਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਕਭੀ ਕਭੀ ਮੁਝੇ ਮਿਲਨੇ ਬੁਲੰਦੀਯੋਂ ਸੇ ਕੋਈ
ਸ਼ੁਆ ਏ ਸੁਬਹ ਕੀ ਸੂਰਤ ਉਤਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

ਇਸੀ ਲੀਯੇ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਸ਼ਬ ਨ ਸੋ ਸਕਾ ਮੋਹਸਿਨ
ਵੋ ਮਾਹਤਾਬ ਕਭੀ ਬਾਮ ਪਰ ਭੀ ਆਤਾ ਹੈ

❀

ਆਪ ਕੀ ਆਂਖ ਸੇ ਗਹਿਰਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਕਾ ਜ਼ਖ਼ਮ

ਆਪ ਕੀ ਆਂਖ ਸੇ ਗਹਿਰਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਕਾ ਜ਼ਖ਼ਮ

ਆਪ ਕਯਾ ਸੋਚ ਸਕੇਂਗੇ ਮੇਰੀ ਤਨਹਾਈ ਕੋ

ਮੈਂ ਤੋ ਦਮ ਤੋੜ ਰਹਾ ਥਾ ਮਗਰ ਅਫ਼ਸੁਰਦਾ ਹਯਾਤ

ਖੁਦ ਚਲੀ ਆਈ ਮੇਰੀ ਹੌਂਸਲਾ ਅਫ਼ਜ਼ਾਈ ਕੋ

ਲੱਜ਼ਤ ਏ ਗ਼ਮ ਕੇ ਸਿਵਾ ਤੇਰੀ ਨਿਗਾਹੋਂ ਕੇ ਬਗੈਰ

ਕੌਨ ਸਮਝਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਕੀ ਗਹਿਰਾਈ ਕੋ

ਮੈਂ ਬੜ੍ਹਾਊਂਗਾ ਤੇਰੀ ਸ਼ੋਹਰਤ ਏ ਖੁਸ਼ਬੂ ਕਾ ਨਿਖਾਰ

ਤੂ ਦੁਆ ਦੇ ਮੇਰੇ ਅਫਸਾਨਾ ਏ ਰੁਸਵਾਯੀ ਕੋ

ਵੋ ਤੋ ਯੂੰ ਕਹੀਏ ਕਿ ਇਕ ਕੌਸ ਏ ਕੁਜ਼ਹ ਫੈਲ ਗਈ

ਵਰਨਾ ਮੈਂ ਭੂਲ ਗਯਾ ਥਾ ਤੇਰੀ ਅੰਗੜਾਈ ਕੋ

ਅਬ ਵੋ ਤੂਫਾਂ ਹੈ ਨਾ ਵੋ ਸ਼ੋਰ ਹਵਾਓਂ ਜੈਸਾ

ਅਬ ਵੋ ਤੂਫਾਂ ਹੈ ਨਾ ਵੋ ਸ਼ੋਰ ਹਵਾਓਂ ਜੈਸਾ
ਦਿਲ ਕਾ ਆਲਮ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਾਅਦ ਖਲਾਓਂ ਜੈਸਾ

ਕਾਸ਼ ਦੁਨਿਯਾ ਮੇਰੇ ਇਹਸਾਸ ਕੋ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦੇ
ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਕਾ ਵਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਸਦਾਓਂ ਜੈਸਾ

ਪਾਸ ਰਹਿ ਕਰ ਭੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੋ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਮਿਲਾ
ਉਸ ਕਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਏ ਤਗ਼ਾਫੁਲ ਥਾ ਖੁਦਾਓਂ ਜੈਸਾ

ਕਿਤਨੀ ਸ਼ਿੱਦਤ ਸੇ ਬਹਾਰੋਂ ਕੋ ਥਾ ਇਹਸਾਸ ਏ ਮਆਲ
ਫੂਲ ਖਿਲ ਕਰ ਭੀ ਰਹਾ ਜ਼ਰਦ ਖ਼ਿਜ਼ਾਓਂ ਜੈਸਾ

ਕਯਾ ਕਯਾਮਤ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਯਾ ਉਸੇ ਸਰਦਾਰ ਕਹੇ
ਜਿਸ ਕਾ ਅੰਦਾਜ਼ ਏ ਸੁਖ਼ਨ ਭੀ ਹੋ ਗਦਾਓਂ ਜੈਸਾ

ਫਿਰ ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਕੇ ਮੌਸਮ ਨੇ ਜਗਾਏ ਮਹਸ਼ਰ

ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਉਠਾ ਸ਼ੋਰ ਹਾਵਾਓਂ ਜੈਸਾ

ਬਾਰਹਾ ਖ਼ਵਾਬ ਮੇਂ ਪਾ ਕਰ ਮੁਝੇ ਪਜਾਸਾ ਮੋਹਸਿਨ

ਉਸ ਕੀ ਜ਼ੁਲਫੋਂ ਨੇ ਕੀਯਾ ਰਕਸ ਘਟਾਓਂ ਜੈਸਾ

❀

ਨਾ ਸਮਆਇਤੋਂ ਮੇਂ ਤਪਿਸ਼ ਘੁਲੇ ਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋ ਵਕਫ਼ ਏ ਅਜ਼ਾਬ ਕਰ

ਨਾ ਸਮਆਇਤੋਂ ਮੇਂ ਤਪਿਸ਼ ਘੁਲੇ ਨਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋ ਵਕਫ਼ ਏ ਅਜ਼ਾਬ ਕਰ
ਜੋ ਸੁਨਾਈ ਦੇ ਉਸੇ ਚੁਪ ਸਿਖਾ ਜੋ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਉਸੇ ਖ਼ਵਾਬ ਕਰ

ਅਭੀ ਮੁੰਤਸ਼ਿਰ ਨਾ ਹੋ ਅਜਨਬੀ ਨਾ ਵਿਸਾਲ ਰੁਤ ਕੇ ਕਰਮ ਜਤਾ
ਜੋ ਤੇਰੀ ਤਲਾਸ਼ ਮੇਂ ਗੁਮ ਹੁਏ ਕਭੀ ਉਨ ਦਿਨੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਕਰ

ਮੇਰੇ ਸਬਰ ਪਰ ਕੋਈ ਅਜਰ ਕਯਾ ਮੇਰੀ ਦੁਪਹਿਰ ਪੇ ਯੇ ਅਬਰ ਕਯੋਂ
ਮੁਝੇ ਓੜ੍ਹਨੇ ਦੇ ਅਜ਼ਿਯਤੇਂ ਮੇਰੀ ਆਦਤੇਂ ਨਾ ਖਰਾਬ ਕਰ

ਕਹੀਂ ਆਬਲੋਂ ਕੇ ਭੰਵਰ ਬਜੇਂ ਕਹੀਂ ਧੂਪ ਰੂਪ ਬਦਨ ਸਜੇਂ
ਕਭੀ ਦਿਲ ਕੋ ਥਲ ਕਾ ਮਿਜ਼ਾਜ ਦੇ ਕਭੀ ਚਸ਼ਮ ਏ ਤਰ ਕੋ ਚਨਾਬ ਕਰ

ਯੇ ਹੁਜੂਮ ਏ ਸ਼ਹਿਰ ਏ ਸਿਤਮ ਗਰਾਂ ਨਾ ਸੁਨੇਗਾ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਕਭੀ

ਮੇਰੀ ਹਸਰਤੋਂ ਕੋ ਸੁਖ਼ਨ ਸੁਨਾ ਮੇਰੀ ਖਵਾਇਸ਼ੋਂ ਸੇ ਖਿਤਾਬ ਕਰ

❀

ਜ਼ਬਾਂ ਰਾਖਤਾ ਹੂੰ ਲੇਕਿਨ ਚੁਪ ਖੜਾ ਹੂੰ

ਜ਼ਬਾਂ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ਲੇਕਿਨ ਚੁਪ ਖੜਾ ਹੂੰ
ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ੋਂ ਕੇ ਬਨ ਮੇਂ ਘਿਰ ਗਯਾ ਹੂੰ

ਮੇਰੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰੀਚਾ ਪੂਛਤਾ ਹੈ
ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਹਾਂ ਫਿਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਮੁਝੇ ਮੇਰੇ ਸਿਵਾ ਸਬ ਲੋਗ ਸਮਝੇਂ
ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਸੇ ਕਮ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ

ਸਿਤਾਰੋਂ ਸੇ ਹਸਦ ਕੀ ਇੰਤਹਾ ਹੈ
ਮੈਂ ਕਬਰੋਂ ਪਰ ਚਰਾਗਾਂ ਕਰ ਰਹਾ ਹੂੰ

ਸੰਭਲ ਕਰ ਅਬ ਹਵਾਓਂ ਸੇ ਉਲਝਨਾ
ਮੈਂ ਤੁਝ ਸੇ ਪੇਸ਼ ਤਰ ਬੁਝਨੇ ਲਗਾ ਹੂੰ

ਮੇਰੀ ਕੁਰਬਤ ਸੇ ਕਯੂੰ ਖਾਈਫ਼ ਹੈ ਦੁਨੀਯਾ

ਸਮੁੰਦਰ ਹੂੰ ਮੈਂ ਖੁਦ ਮੈਂ ਗੂੰਜਤਾ ਹੂੰ

ਮੁਝੇ ਕਬ ਤਕ ਸਮੇਟੇਗਾ ਵੋ ਮੋਹਸਿਨ

ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਸੇ ਬਹੁਤ ਟੂਟਾ ਹੂਆ ਹੂੰ

❀

ਏਕ ਪਲ ਮੇਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਕੀ ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਗਯਾ

ਏਕ ਪਲ ਮੇਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਕੀ ਉਦਾਸੀ ਦੇ ਗਯਾ
ਵੋ ਜੁਦਾ ਹੋਤੇ ਹੂਏ ਕੁਛ ਫੂਲ ਬਾਸੀ ਦੇ ਗਯਾ

ਨੋਚ ਕਰ ਸ਼ਾਖ਼ੋਂ ਕੇ ਤਨ ਸੇ ਖੁਸ਼ਕ ਪੱਤੋਂ ਕਾ ਲਿਬਾਸ
ਜ਼ਰਦ ਮੌਸਮ ਬਾਂਝ ਰੁਤ ਕੋ ਬੇ ਲਿਬਾਸੀ ਦੇ ਗਯਾ

ਸੁਬਹ ਕੇ ਤਾਰੇ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਦੁਆ ਤੇਰੇ ਲੀਯੇ
ਤੂ ਦਿਲ ਏ ਬੇ ਸਬਰ ਕੋ ਤਸਕੀਂ ਜ਼ਰਾ ਸੀ ਦੇ ਗਯਾ

ਲੋਗ ਮਲਬੋਂ ਮੇਂ ਦਬੇ ਸਾਏ ਭੀ ਦਫਨਾਨੇ ਲਗੇ
ਜ਼ਲਜ਼ਲਾ ਅਹਿਲ ਏ ਜ਼ਮੀਂ ਕੋ ਬਦ ਹਵਾਸੀ ਦੇ ਗਯਾ

ਤੁੰਦ ਝੋਂਕੇ ਕੀ ਰਗੋਂ ਮੇਂ ਘੋਲ ਕਰ ਅਪਨਾ ਧੂੰਆਂ
ਇਕ ਦੀਯਾ ਆਂਧੀ ਹਵਾ ਕੋ ਖੁਦ ਸ਼ਨਾਸੀ ਦੇ ਗਯਾ

ਲੇ ਗਯਾ ਮੋਹਸਿਨ ਵੋ ਮੁਝ ਸੇ ਅਬਰ ਬਨਤਾ ਆਸਮਾਂ

ਉਸ ਕੇ ਬਦਲੇ ਮੇਂ ਜ਼ਮੀਂ ਸਦਿਯੋਂ ਕੀ ਪਯਾਸੀ ਦੇ ਗਯਾ

❀

ਹਰ ਏਕ ਸ਼ਬ ਯੂਹੀਂ ਦੇਖੇਂਗੀ ਸੂ ਏ ਦਰ ਆਂਖੇਂ

ਹਰ ਏਕ ਸ਼ਬ ਯੂਹੀਂ ਦੇਖੇਂਗੀ ਸੂ ਏ ਦਰ ਆਂਖੇਂ
ਤੁਝੇ ਗਵਾਂ ਕੇ ਨ ਸੋਏਂਗੀ ਉਮਰ ਭਰ ਆਂਖੇਂ

ਤੁਲੂ ਏ ਸੁਬਹ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਬੁਝ ਨਾ ਜਾਏਂ ਕਹੀਂ
ਯੇ ਦਸ਼ਤ ਏ ਸ਼ਬ ਮੇਂ ਸਿਤਾਰੋਂ ਕੀ ਹਮ ਸਫਰ ਆਂਖੇਂ

ਸਿਤਮ ਯੇ ਕਮ ਤੋ ਨਹੀਂ ਦਿਲ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਗੀ ਕੇ ਲੀਏ
ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਭਰ ਮੇਂ ਅਕੇਲਾ ਇਧਰ ਉਧਰ ਆਂਖੇਂ

ਸ਼ੁਮਾਰ ਉਸ ਕੀ ਸਖ਼ਾਵਤ ਕਾ ਕਯਾ ਕਰੇਂ ਕਿ ਵੋ ਸ਼ਖ਼ਸ
ਚਰਾਗ਼ ਬਾਂਟਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਛੀਨ ਕਰ ਆਂਖੇਂ

ਮੈਂ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹੂਆ ਜਬ ਤੋ ਮੁਝ ਪੇ ਭੇਦ ਖੁਲਾ
ਕਿ ਪੱਥਰੋਂ ਕੋ ਸਮਝਤੀ ਰਹੀਂ ਗੁਹਰ ਆਂਖੇਂ

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਅਸ਼ਕ ਸੰਭਾਲੂੰਗਾ ਕਬ ਤਲਕ ਮੋਹਸਿਨ

ਜ਼ਮਾਨਾ ਸੰਗ ਬ ਕਫ ਹੈ ਤੋ ਸ਼ੀਸ਼ਾਗਰ ਆਂਖੇਂ

❀

ਅਬ ਯੇ ਸੋਚੂੰ ਤੋ ਭੰਵਰ ਜ਼ਹਿਨ ਮੇਂ ਪੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਅਬ ਯੇ ਸੋਚੂੰ ਤੋ ਭੰਵਰ ਜ਼ਹਿਨ ਮੇਂ ਪੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ
ਕੈਸੇ ਚੇਹਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਿਲਤੇ ਹੀ ਬਿਛੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਕਯੂੰ ਤੇਰੇ ਦਰਦ ਕੋ ਦੇਂ ਤੋਹਮਤ ਏ ਵੀਰਾਨੀ ਏ ਦਿਲ
ਜ਼ਲਜ਼ਲੋਂ ਮੇਂ ਤੋਂ ਭਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਉਜੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਮੌਸਮ ਏ ਜ਼ਰਦ ਮੇਂ ਇਕ ਦਿਲ ਕੋ ਬਚਾਊਂ ਕੈਸੇ
ਐਸੀ ਰੁਤ ਮੇਂ ਤੋ ਘਨੇ ਪੇੜ ਭੀ ਝੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਅਬ ਕੋਈ ਕਯਾ ਮੇਰੇ ਕਦਮੋਂ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਂ ਢੂੰਢੇਗਾ
ਤੇਜ਼ ਆਂਧੀ ਮੇਂ ਤੋਹ ਖੇਮੇਂ ਭੀ ਉੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਸ਼ਗਲ ਏ ਅਰਬਾਬ ਏ ਹੁਨਰ ਪੂਛਤੇ ਕਯਾ ਹੋ ਕਿ ਯੇ ਲੋਗ
ਪੱਥਰੋਂ ਮੇਂ ਭੀ ਆਈਨੇ ਜੜ ਜਾਤੀ ਹੈਂ

ਸੋਚ ਕਾ ਆਈਨਾ ਧੁੰਧਲਾ ਹੋ ਫਿਰ ਵਕਤ ਕੇ ਸਾਥ

ਚਾਂਦ ਚਿਹਰੋਂ ਕੇ ਖਦ ਓ ਖਾਲ ਬਿਗੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਸ਼ਿੱਦਤ ਏ ਗ਼ਮ ਮੇਂ ਭੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੂੰ ਤੋ ਹੈਰਤ ਕੈਸੀ

ਕੁਛ ਦੀਏ ਤੁੰਦ ਹਵਾਓਂ ਸੇ ਭੀ ਲੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਵੋ ਭੀ ਕਯਾ ਲੋਗ ਹੈਂ ਮੋਹਸਿਨ ਜੋ ਵਫਾ ਕੀ ਖ਼ਾਤਿਰ

ਖੁਦ ਤਰਾਸ਼ੀਦਾ ਉਸੂਲੋਂ ਪੇ ਭੀ ਅੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

❀

ਅਜ਼ਾਬੇ ਏ ਦੀਦ ਮੇਂ ਆਂਖੇ ਲਹੂ ਲਹੂ ਕਰ ਕੇ

ਅਜ਼ਾਬੇ ਏ ਦੀਦ ਮੇਂ ਆਂਖੇ ਲਹੂ ਲਹੂ ਕਰ ਕੇ
ਮੈਂ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੂਆ ਤੇਰੀ ਜੁਸਤਜੂ ਕਰ ਕੇ

ਖੰਡਰ ਕੀ ਤਹਿ ਸੇ ਬੁਰੀਦਾ ਬਦਨ ਸਰੋਂ ਕੇ ਸਿਵਾ
ਮਿਲਾ ਨ ਕੁਛ ਭੀ ਖ਼ਜ਼ਾਨੋਂ ਕੀ ਆਰਜ਼ੂ ਕਰ ਕੇ

ਸੁਨਾ ਹੈ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਦਿਲੋਂ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੈ
ਚਲੇਂਗੇ ਹਮ ਭੀ ਮਗਰ ਪੈਰਹਨ ਰਫੂ ਕਰ ਕੇ

ਮਸਾਫ਼ਤ ਏ ਸ਼ਬ ਏ ਹਿਜਰਾਂ ਕੇ ਬਾਦ ਭੇਦ ਖੁਲਾ
ਹਵਾ ਦੁਖੀ ਹੈ ਚਰਾਗੋਂ ਕੀ ਆਬਰੂ ਕਰ ਕੇ

ਯੇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਹਮ ਸੇ ਲਹੂ ਕਾ ਖ਼ਿਰਾਜ ਫਿਰ ਮਾਂਗਾ
ਅਭੀ ਤੋ ਸੋਏ ਥੇ ਮਕਤਲ ਕੋ ਸੁਰਖ ਰੂ ਕਰ ਕੇ

ਜੁਲੂਸ ਏ ਅਹਲ ਏ ਵਫਾ ਕਿਸ ਕੇ ਦਰ ਪੇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਏ ਤੌਂਕ ਏ ਵਫਾ ਜ਼ੀਨਤ ਏ ਗੁਲੂ ਕਰ ਕੇ

ਉਜਾੜ ਰੁਤ ਕੋ ਗੁਲਾਬੀ ਬਨਾਏ ਰਖਤੀ ਹੈ
ਹਮਾਰੀ ਆਂਖੇ ਤੇਰੀ ਦੀਦ ਸੇ ਵੁਜੂ ਕਰ ਕੇ

ਕੋਈ ਤੋ ਹਬਸ ਏ ਹਵਾ ਸੇ ਯੇਹ ਪੂਛਤਾ ਮੋਹਸਿਨ
ਮਿਲਾ ਹੈ ਕਯਾ ਉਸੇ ਕਲਿਯੋਂ ਕੋ ਬੇ ਨੁਮੂ ਕਰ ਕੇ

❀

ਹਮ ਜੋ ਪਹੁੰਚੇ ਸਰ ਏ ਮਕਤਲ ਤੋ ਯੇਹ ਮੰਜ਼ਰ ਦੇਖਾ

ਹਮ ਜੋ ਪਹੁੰਚੇ ਸਰ ਏ ਮਕਤਲ ਤੋ ਯੇਹ ਮੰਜ਼ਰ ਦੇਖਾ
ਸਬ ਸੇ ਊਂਚਾ ਥਾ ਜੋ ਸਰ ਨੋਕ-ਏ-ਸਿਨਾਂ ਪਰ ਦੇਖਾ

ਹਮ ਸੇ ਮਤ ਪੂਛ ਕਿ ਕਬ ਚਾਂਦ ਉਭਰਤਾ ਹੈ ਯਹਾਂ
ਹਮ ਨੇ ਸੂਰਜ ਭੀ ਤੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਆਕਰ ਦੇਖਾ

ਐਸੇ ਲਿਪਟੇ ਹੈਂ ਦਰ ਓ ਬਾਮ ਸੇ ਅਬ ਕੇ ਜੈਸੇ
ਹਾਦਸੋਂ ਨੇ ਬੜੀ ਮੁੱਦਤ ਮੇਂ ਮੇਰਾ ਘਰ ਦੇਖਾ

ਅਬ ਯੇ ਸੋਚਾ ਹੈ ਕਿ ਔਰੋਂ ਕਾ ਕਹਾ ਮਾਨੇਂਗੇਂ
ਅਪਨੀ ਆਂਖੋਂ ਪੇ ਭਰੋਸਾ ਤੋ ਬਹੁਤ ਕਰ ਦੇਖਾ

ਏਕ ਏਕ ਪਲ ਮੈਂ ਉਤਰਤਾ ਰਹਾ ਸਦਿਯੋਂ ਕਾ ਅਜ਼ਾਬ
ਹਿਜਰ ਕੀ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮਹਸ਼ਰ ਦੇਖਾ

ਮੁਝ ਸੇ ਮਤ ਪੂਛ ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਾ ਲਬੀ ਕੇ ਤੇਵਰ

ਰੇਤ ਚਮਕੀ ਤੋ ਯੇ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇਖਾ

ਦੁਖ ਹੀ ਐਸਾ ਥਾ ਕਿ ਮੋਹਸਿਨ ਹੁਆ ਗੁਮ ਸੁਮ ਵਰਨਾ

ਗ਼ਮ ਛੁਪਾ ਕਰ ਉਸੇ ਹੰਸਤੇ ਹੁਏ ਅਕਸਰ ਦੇਖਾ

❀

ਨਯਾ ਹੈ ਸ਼ਹਿਰ ਨਏ ਆਸਰੇ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੂੰ

ਨਯਾ ਹੈ ਸ਼ਹਿਰ ਨਏ ਆਸਰੇ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੂੰ
ਤੂ ਖੋ ਗਯਾ ਹੈ ਕਹਾਂ ਅਬ ਤੁਝੇ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੂੰ

ਜੋ ਦਸ਼ਤ ਮੇਂ ਭੀ ਜਲਾਤੇ ਥੇ ਫ਼ਸਲ ਏ ਗੁਲ ਕੇ ਚਰਾਗ
ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਭੀ ਵਹੀਂ ਆਬਲੇ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੂੰ

ਤੁਝੇ ਹਵਾਸ ਕੀ ਆਵਾਰਗੀ ਕਾ ਇਲਮ ਕਹਾਂ
ਕਭੀ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਤੇਰੇ ਸਾਮਨੇ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੂੰ

ਗ਼ਜ਼ਲ ਕਹੂੰ ਕਭੀ ਸਾਦਾ ਸੇ ਖ਼ਤ ਲਿਖੂੰ ਉਸ ਕੋ
ਉਦਾਸ ਦਿਲ ਕੇ ਲੀਯੇ ਮਸ਼ਗਲੇ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੂੰ

ਮੇਰੇ ਵਜੂਦ ਸੇ ਸ਼ਾਯਦ ਮਿਲੇ ਸੁਰਾਗ ਤੇਰਾ
ਕਭੀ ਮੈਂ ਖੁਦ ਕੋ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੂੰ

ਮੈਂ ਚੁਪ ਰਹੂੰ ਕਭੀ ਬੇ ਵਜਹ ਹਸ ਪੜੂੰ ਮੋਹਸਿਨ

ਉਸੇ ਗਵਾਂ ਕੇ ਅਜਬ ਹੌਂਸਲੇ ਤਲਾਸ਼ ਕਰੂੰ

❀

ਉਜੜ ਉਜੜ ਕਰ ਸੰਵਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਉਜੜ ਉਜੜ ਕਰ ਸੰਵਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ
ਨ ਪੂਛ ਕੈਸੇ ਗੁਜ਼ਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਯੇ ਬਰਗ ਬਰਗ ਉਦਾਸੀ ਬਿਖਰ ਰਹੀ ਹੈ ਮੇਰੀ
ਕਿ ਸ਼ਾਖ਼ ਸ਼ਾਖ਼ ਉਤਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਉਜਾੜ ਘਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਚਾਂਦ ਕਬ ਉਤਰਤਾ ਹੈ
ਸਵਾਲ ਮੁਝ ਸੇ ਯੇ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਮੇਰੇ ਸਫਰ ਮੇਂ ਇਕ ਐਸਾ ਭੀ ਮੋੜ ਆਤਾ ਹੈ
ਜਬ ਅਪਨੇ ਆਪ ਸੇ ਡਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਬਹੁਤ ਅਜ਼ੀਜ਼ ਹੈਂ ਦਿਲ ਕੋ ਯੇ ਜ਼ਖ਼ਮ-ਜ਼ਖ਼ਮ ਰੁਤੇਂ
ਇਨ੍ਹੀ ਰੁਤੋਂ ਮੇਂ ਨਿਖਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਯੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਯੇ ਸਰਾਸਰ ਨਿਗਾਰ ਖਾਨਾ ਏ ਗ਼ਮ
ਸਦਾ ਇਸੀ ਮੇਂ ਉਤਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਭੀ ਮਿਲੇ ਤੇਰੇ ਕੁਰਬਤੋਂ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਂ
ਵਹਾਂ ਵਹਾਂ ਸੇ ਉਭਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

ਯੇ ਹਾਦਸਾ ਤੁਝੇ ਸ਼ਾਯਦ ਉਦਾਸ ਕਰ ਦੇਗਾ
ਕਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਮਰਤੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ

❀

ਅਬ ਕੇ ਬਾਰਿਸ਼ ਮੇਂ ਤੋ ਯੇ ਕਾਰ ਏ ਜ਼ਿਯਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਅਬ ਕੇ ਬਾਰਿਸ਼ ਮੇਂ ਤੋ ਯੇ ਕਾਰ ਏ ਜ਼ਿਯਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ
ਅਪਨੀ ਕੱਚੀ ਬਸਤੀਯੋਂ ਕੋ ਬੇ ਨਿਸ਼ਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਕਿਸ ਕੇ ਬਸ ਮੇਂ ਥਾ ਹਵਾ ਕੀ ਵਹਿਸ਼ਤੋਂ ਕੋ ਰੋਕਨਾ
ਬਰਗ ਏ ਗੁਲ ਕੋ ਖ਼ਾਕ ਸ਼ੋਲੇ ਕੋ ਧੂਆਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਜਬ ਕੋਈ ਸਮਤ ਏ ਸਫਰ ਤਯ ਥੀ ਨਾ ਹਦ ਏ ਰਹਿਗੁਜ਼ਰ
ਏ ਮੇਰੇ ਰਿਹ ਰੌਂ ਸਫ਼ਰ ਤੋ ਰਾਏਗਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਮੁਝ ਕੋ ਰੁਕਨਾ ਥਾ ਉਸੇ ਜਾਨਾ ਥਾ ਅਗਲੇ ਮੋੜ ਤਕ
ਫ਼ੈਸਲਾ ਯੇ ਉਸ ਕੇ ਮੇਰੇ ਦਰਮਿਯਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਚਾਂਦ ਕੋ ਚਲਨਾ ਥਾ ਬਹਿਤੀ ਸੀਪਿਯੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਸਾਥ
ਮੋ ਜਿਜ਼ਾ ਯੇ ਭੀ ਤਹਿ ਏ ਆਬ ਏ ਰਵਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਮੈਂ ਨਏ ਚਿਹਰੋਂ ਪੇ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਨਈ ਗ਼ਜ਼ਲੇਂ ਸਦਾ
ਮੇਰੀ ਇਸ ਆਦਤ ਸੇ ਉਸ ਕੋ ਬਦ ਗੁਮਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਸ਼ਹਿਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕੀ ਵੀਰਾਨੀ ਬਸਾਨਾ ਥੀ ਮੁਝੇ
ਅਪਨੀ ਤਨਹਾਈ ਪੇ ਕੁਛ ਤੋ ਮਿਹਰਬਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਅਪਨੀ ਆਂਖੇਂ ਦਫਨ ਕਰਨਾ ਥੀ ਗ਼ੁਬਾਰ ਏ ਖ਼ਾਕ ਮੇਂ
ਯੇ ਸਿਤਮ ਭੀ ਹਮ ਪੇ ਜ਼ੇਰ ਏ ਆਸਮਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

ਬੇ ਸਦਾ ਬਸਤੀ ਕੀ ਰਸਮੇਂ ਥੀਂ ਯਹੀ ਮੋਹਸਿਨ ਮੇਰੇ
ਮੈਂ ਜ਼ਬਾਂ ਰਖਤਾ ਥਾ ਮੁਝ ਕੋ ਬੇ ਜ਼ਬਾਂ ਹੋਨਾ ਹੀ ਥਾ

❀

ਹਵਾ ਕਾ ਲਮਸ ਜੋ ਅਪਨਾ ਕਿਵਾੜ ਖੋਲਤਾ ਹੈ

ਹਵਾ ਕਾ ਲਮਸ ਜੋ ਅਪਨਾ ਕਿਵਾੜ ਖੋਲਤਾ ਹੈ
ਤੋ ਦੇਰ ਤਕ ਮੇਰੇ ਘਰ ਕਾ ਸੁਕੂਤ ਬੋਲਤਾ ਹੈ

ਹਮ ਐਸੇ ਖ਼ਾਕ ਨਸ਼ੀਂ ਕਯਾ ਲੁਭਾ ਸਕੇਂਗੇ ਉਸੇ
ਵੋ ਅਪਨਾ ਅਕਸ ਭੀ ਮਿਜ਼ਾਨ ਏ ਜ਼ਰ ਮੇਂ ਤੋਲਤਾ ਹੈ

ਜੋ ਹੋ ਸਕੇ ਤੋ ਯਹੀ ਰਾਤ ਓੜ੍ਹ ਲੇ ਤਨ ਪਰ
ਬੁਝਾ ਚਰਾਗ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਂ ਕਯਾ ਟਟੋਲਤਾ ਹੈ

ਉਸੀ ਸੇ ਮਾਂਗ ਲੋ ਖ਼ੈਰਾਤ ਅਪਨੇ ਖ਼ਵਾਬੋਂ ਕੀ
ਵੋ ਜਾਗਤੀ ਹੁਈ ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਨੀਂਦ ਘੋਲਤਾ ਹੈ

ਸੁਨਾ ਹੈ ਜ਼ਲਜ਼ਲੇ ਆਤੇ ਹੈਂ ਅਰਸ਼ ਪਰ ਮੋਹਸਿਨ
ਕਿ ਬੇ ਗੁਨਾਹ ਲਹੂ ਜਬ ਸਿਨਾਂ ਪੇ ਬੋਲਤਾ ਹੈ

ਬਿਛੜ ਕੇ ਮੁਝਸੇ ਯੇ ਮਸ਼ਗਲਾ ਇਖ਼ਤਿਯਾਰ ਕਰਨਾ

ਬਿਛੜ ਕੇ ਮੁਝਸੇ ਯੇ ਮਸ਼ਗਲਾ ਇਖ਼ਤਿਯਾਰ ਕਰਨਾ
ਹਵਾ ਸੇ ਡਰਨਾ ਬੁਝੇ ਚਾਰਾਗੋਂ ਸੇ ਪਜਾਰ ਕਰਨਾ

ਖੁਲੀ ਜ਼ਮੀਨੋਂ ਮੇਂ ਜਬ ਭੀ ਸਰਸੋਂ ਕੇ ਫੂਲ ਮਹਿਕੇਂ
ਤੁਮ ਐਸੀ ਰੁਤ ਮੇਂ ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ

ਜੋ ਲੋਗ ਚਾਹੇਂ ਤੋ ਫਿਰ ਤੁਮ੍ਹੇ ਯਾਦ ਭੀ ਨਾ ਆਏਂ
ਕਭੀ ਕਭੀ ਤੁਮ ਮੁਝੇ ਭੀ ਉਨ ਮੇਂ ਸ਼ੁਮਾਰ ਕਰਨਾ

ਕਿਸੀ ਕੋ ਇਲਜ਼ਾਮ ਏ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਕਭੀ ਨਾ ਦੇਨਾ
ਮੇਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸੋਗਵਾਰ ਕਰਨਾ

ਤਮਾਮ ਵਾਅਦੇ ਕਹਾਂ ਤਲਕ ਯਾਦ ਰਖ ਸਕੋਗੇ
ਜੋ ਭੂਲ ਜਾਏਂ ਵੋ ਅਹਦ ਭੀ ਉਸਤੁਵਾਰ ਕਰਨਾ

ਯੇ ਕਿਸ ਕੀ ਆਂਖੋਂ ਨੇ ਬਾਦਲੋਂ ਕੋ ਸਿਖਾ ਦੀਯਾ ਹੈ

ਕਿ ਸੀਨਾ ਏ ਸੰਗ ਸੇ ਰਵਾਂ ਆਬਸ਼ਾਰ ਕਰਨਾ

ਮੈਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੇ ਨ ਖੁਲ ਸਕਾ ਇਸ ਲੀਯੇ ਭੀ ਮੋਹਸਿਨ

ਕਿ ਬਹਿਤੇ ਪਾਨੀ ਪੇ ਕਬ ਤਲਕ ਐਤਬਾਰ ਕਰਨਾ

❀

ਮੈਂ ਚੁਪ ਰਹਾ ਕਿ ਜ਼ਹਰ ਯਹੀ ਮੁਝ ਕੋ ਰਾਸ ਥਾ

ਮੈਂ ਚੁਪ ਰਹਾ ਕਿ ਜ਼ਹਰ ਯਹੀ ਮੁਝ ਕੋ ਰਾਸ ਥਾ
ਵੋ ਸੰਗ ਏ ਲਫ਼ਜ਼ ਫੇਂਕ ਕੇ ਕਿਤਨਾ ਉਦਾਸ ਥਾ

ਅਕਸਰ ਮੇਰੀ ਕਬਾ ਪੇ ਹੰਸੀ ਆ ਗਈ ਜਿਸੇ
ਕਲ ਮਿਲ ਗਯਾ ਤੋ ਵੋ ਭੀ ਦਾਰੀਦਾ ਲਿਬਾਸ ਥਾ

ਮੈਂ ਢੂੰਢਤਾ ਥਾ ਦੂਰ ਖ਼ਲਾਓਂ ਮੇਂ ਏਕ ਜਿਸਮ
ਚਿਹਰੋਂ ਕਾ ਇਕ ਹੁਜੂਮ ਮੇਰੇ ਆਸ ਪਾਸ ਥਾ

ਤੁਮ ਖੁਸ਼ ਥੇ ਪਥਰੋਂ ਕੋ ਖੁਦਾ ਜਾਨ ਕੇ ਮਗਰ
ਮੁਝ ਕੋ ਯਕੀਨ ਹੈ ਵੋ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਕਯਾਸ ਥਾ

ਬਖਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਰੂਹ ਕੋ ਜ਼ਖ਼ਮੋਂ ਕਾ ਪੈਰਹਨ
ਮੋਹਸਿਨ ਵੋ ਸ਼ਖਸ ਕਿਤਨਾ ਤਬੀਅਤ ਸ਼ਨਾਸ ਥਾ

ਮੈਂ ਕਲ ਤਾਨ੍ਹਾ ਥਾ ਖ਼ਿਲਕਤ ਸੋ ਰਹੀ ਥੀ

ਮੈਂ ਕਲ ਤਾਨ੍ਹਾ ਥਾ ਖ਼ਿਲਕਤ ਸੋ ਰਹੀ ਥੀ
ਮੁਝੇ ਖੁਦ ਸੇ ਭੀ ਵਹਿਸ਼ਤ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀ

ਉਸੇ ਜਕੜਾ ਹੂਆ ਥਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੇ
ਸਿਰਹਾਨੇ ਮੌਤ ਬੈਠੀ ਰੋ ਰਹੀ ਥੀ

ਖੁਲਾ ਮੁਝ ਪਰ ਕਿ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ ਨਸੀਬੀ
ਮੇਰੇ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਕਾਂਟੇ ਬੋ ਰਹੀ ਥੀ

ਮੁਝੇ ਭੀ ਨਾ ਰਸਾਈ ਕਾ ਸਮਰ ਦੇ
ਮੁਝੇ ਤੇਰੀ ਤਮੰਨਾ ਜੋ ਰਹੀ ਥੀ

ਮੇਰਾ ਕਾਤਿਲ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਛੁਪਾ ਥਾ
ਮਗਰ ਬਦ ਨਾਮ ਖ਼ਿਲਕਤ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀ

ਬਗਾਵਤ ਕਰ ਕੇ ਖੁਦ ਅਪਨੇ ਲਹੂ ਸੇ
ਗੁਲਾਮੀ ਦਾਗ਼ ਅਪਨੇ ਧੋ ਰਹੀ ਥੀ

ਲਬੋਂ ਪਰ ਥਾ ਸੁਕੂਤ ਏ ਮਰਗ ਲੇਕਿਨ
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਕਯਾਮਤ ਸੋ ਰਹੀ ਥੀ

ਬ ਜੁਜ਼ ਮੌਂਜ ਏ ਫ਼ਨਾ ਦੁਨੀਯਾ ਮੇਂ ਮੋਹਸਿਨ
ਹਮਾਰੀ ਜੁਸਤਜੂ ਕਿਸ ਕੋ ਰਹੀ ਥੀ

❀

ਵੋ ਦਿਲਾਵਰ ਜੋ ਸਿਯਹਿ ਸ਼ਬ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨਿਕਲੇ

ਵੋ ਦਿਲਾਵਰ ਜੋ ਸਿਯਹਿ ਸ਼ਬ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨਿਕਲੇ
ਵੋ ਭੀ ਚੜ੍ਹਤੇ ਹੁਏ ਸੂਰਜ ਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਨਿਕਲੇ

ਸਬ ਕੇ ਹੋਟੋਂ ਪੇ ਮੇਰੇ ਬਾਅਦ ਹੈਂ ਬਾਤੇਂ ਮੇਰੀ
ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਮੇਰੇ ਲਫ਼ਜ਼ੋਂ ਕੇ ਭਿਕਾਰੀ ਨਿਕਲੇ

ਇਕ ਜਨਾਜ਼ਾ ਉਠਾ ਮਕਤਲ ਮੇਂ ਅਜਬ ਸ਼ਾਨ ਕੇ ਸਾਥ
ਜੈਸੇ ਸਜ ਕਰ ਕਿਸੀ ਫਾਤੇਹ ਕੀ ਸਵਾਰੀ ਨਿਕਲੇ

ਹਮ ਕੋ ਹਰ ਦੌਰ ਕੀ ਗਰਦਿਸ਼ ਨੇ ਸਲਾਮੀ ਦੀ ਹੈ
ਹਮ ਵੋ ਪੱਥਰ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰ ਦੌਰ ਮੇਂ ਭਾਰੀ ਨਿਕਲੇ

ਅਕਸ ਕੋਈ ਹੋ ਖਦ ਓ ਖ਼ਾਲ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਦੇਖੂੰ
ਬਜ਼ਮ ਕੋਈ ਹੋ ਮਗਰ ਬਾਤ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਨਿਕਲੇ

ਆਪਨੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸੇ ਮੈਂ ਬੇ ਵਜ੍ਹਾ ਖ਼ਫ਼ਾ ਥਾ ਮੋਹਸਿਨ

ਮੇਰੇ ਕਾਤਿਲ ਤੋ ਮੇਰੇ ਅਪਨੇ ਹਵਾਰੀ ਨਿਕਲੇ

❀

ਕਤਲ ਛੁਪਤੇ ਥੇ ਕਭੀ ਸੰਗ ਕੀ ਦੀਵਾਰ ਕੇ ਬੀਚ

ਕਤਲ ਛੁਪਤੇ ਥੇ ਕਭੀ ਸੰਗ ਕੀ ਦੀਵਾਰ ਕੇ ਬੀਚ
ਅਬ ਤੋ ਖੁਲਨੇ ਲਗੇ ਮਕਤਲ ਭਰੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਕੇ ਬੀਚ

ਅਪਨੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਕੇ ਛਿਨ ਜਾਨੇ ਪੇ ਅਫਸੋਸ ਨਾ ਕਰ
ਸਰ ਸਲਾਮਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੇ ਯਹਾਂ ਦਸਤਾਰ ਕੇ ਬੀਚ

ਸੁਰਖੀਆਂ ਅਮਨ ਕੀ ਤਲਕੀਨ ਮੇਂ ਮਸਰੂਫ ਰਹੀਂ
ਹਰਫ਼ ਬਾਰੂਦ ਉਗਲਤੇ ਰਹੇ ਅਖਬਾਰ ਕੇ ਬੀਚ

ਕਾਸ਼ ਇਸ ਖਵਾਬ ਕੀ ਤਾਬੀਰ ਕੀ ਮੋਹਲਤ ਨ ਮਿਲੇ
ਸ਼ੋਲੇ ਉਗਤੇ ਨਜ਼ਰ ਆਏ ਮੁਝੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਕੇ ਬੀਚ

ਢਲਤੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਤਮਾਜ਼ਤ ਨੇ ਬਿਖਰ ਕਰ ਦੇਖਾ
ਸਰ ਕਸ਼ੀਦਾ ਮੇਰਾ ਸਾਯਾ ਸਫ਼ ਏ ਅਸ਼ਜਾਰ ਕੇ ਬੀਚ

ਰਿਜ਼ਕ ਮਲਬੂਸ ਮਕਾਂ ਸਾਂਸ ਮਰਜ਼ ਕਰਜ਼ ਦਵਾ
ਮੁੰਕਸਿਮ ਹੋ ਗਯਾ ਇੰਸਾਂ ਇਨ੍ਹੀ ਅਫ਼ਕਾਰ ਕੇ ਬੀਚ

ਦੇਖੇ ਜਾਤੇ ਨ ਥੇ ਆਂਸੂ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਸੇ ਮੋਹਸਿਨ
ਆਜ ਹੰਸਤੇ ਹੁਏ ਦੇਖਾ ਉਸੇ ਅਗਜਾਰ ਕੇ ਬੀਚ

❀

ਫ਼ਨਕਾਰ ਹੈ ਤੋ ਹਾਥ ਪੇ ਸੂਰਜ ਸਜਾ ਕੇ ਲਾ

ਫ਼ਨਕਾਰ ਹੈ ਤੋ ਹਾਥ ਪੇ ਸੂਰਜ ਸਜਾ ਕੇ ਲਾ
ਬੁਝਤਾ ਹੂਆ ਦੀਯਾ ਨ ਮੁਕਾਬਿਲ ਹਵਾ ਕੇ ਲਾ

ਦਰਿਆ ਕਾ ਇੰਤਕਾਮ ਡੁਬੋ ਦੇ ਨ ਘਰ ਤੇਰਾ
ਸਾਹਿਲ ਸੇ ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ਨ ਕੰਕਰ ਉਠਾ ਕੇ ਲਾ

ਅਬ ਇਖ਼ਤਿਤਾਮ ਕੋ ਹੈ ਸਖੀ ਹਰਫ਼ ਏ ਇਲਤੇਮਾਸ
ਕੁਛ ਹੈ ਤੋਂ ਅਬ ਵੋ ਸਾਮਨੇ ਦਸਤ ਏ ਦੁਆ ਕੇ ਲਾ

ਪੈਮਾ ਵਫਾ ਕੇ ਬਾਂਧ ਮਗਰ ਸੋਚ ਸੋਚ ਕਰ
ਇਸ ਇਬਤਿਦਾ ਮੇਂ ਯੂੰ ਨ ਸੁਖ਼ਨ ਇੰਤਹਾ ਕੇ ਲਾ

ਆਰਾਏਸ਼ ਏ ਜਰਾਹਤ ਏ ਯਾਰਾਂ ਕੇ ਬਜ਼ਮ ਹੈ
ਜੋ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਿਲ ਮੇਂ ਹੈ ਸਭੀ ਤਨ ਪਰ ਸਜਾ ਕੇ ਲਾ

ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ ਔਰ ਮੌਜ ਮੇਂ ਆਏ ਹਵਾ ਏ ਗੁਲ
ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ ਉਸ ਕੇ ਜਿਸਮ ਕੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲਾ

ਗਰ ਸੋਚਨਾ ਹੈ ਅਹਲ ਏ ਮਸ਼ੀਯਤ ਕੇ ਹੌਂਸਲੇ
ਮੈਦਾਂ ਸੇ ਘਰ ਮੇਂ ਏਕ ਤੂ ਮਈਯਤ ਉਠਾ ਕੇ ਲਾ

ਮੋਹਸਿਨ ਅਬ ਉਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਬ ਕੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਪਰ
ਕਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋ ਗ਼ਜ਼ਲ ਮੇਂ ਸਜਾ ਕੇ ਲਾ

❀

ਸਾਂਸੋਂ ਕੇ ਇਸ ਹੁਨਰ ਕੋ ਨ ਆਸਾਂ ਖ਼ਯਾਲ ਕਰ

ਸਾਂਸੋਂ ਕੇ ਇਸ ਹੁਨਰ ਕੋ ਨ ਆਸਾਂ ਖ਼ਯਾਲ ਕਰ
ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੂੰ ਸਾਅਤੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਸਦੀਯੋਂ ਮੇਂ ਢਾਲ ਕਰ

ਮਾਲੀ ਨੇ ਆਜ ਕਿਤਨੀ ਦੁਆਏਂ ਵਸੂਲ ਕੀ
ਕੁਛ ਫੂਲ ਇਕ ਫ਼ਕੀਰ ਕੀ ਝੋਲੀ ਮੇਂ ਡਾਲ ਕਰ

ਕੁਲ ਯੌਮ ਏ ਹਿਜਰ ਜ਼ਰਦ ਜ਼ਮਾਨੋਂ ਕਾ ਯੌਮ ਹੈ
ਸ਼ਬ ਭਰ ਨ ਜਾਗ ਮੁਫ਼ਤ ਮੇਂ ਆਂਖੇਂ ਨ ਲਾਲ ਕਰ

ਏ ਗਰਦ ਬਾਦ ਲੌਂਟ ਕੇ ਆਨਾ ਹੈ ਫਿਰ ਮੁਝੇ
ਰਖਨਾ ਮੇਰੇ ਸਫਰ ਕੀ ਅਜ਼ਿਯਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰ

ਮਹਿਰਾਬ ਮੇਂ ਦੀਏ ਕੀ ਤਰਹ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗੁਜ਼ਾਰ
ਮੁੰਹ ਜ਼ੋਰ ਆਂਧੀਆਂ ਮੇਂ ਨ ਖੁਦ ਕੋ ਨਿਢਾਲ ਕਰ

ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੀ ਨੇ ਬੁਖ਼ਲ ਏ ਜ਼ਮੀਂ ਪਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤੰਜ਼
ਗਹਿਰੇ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਸੇ ਜਜ਼ੀਰੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰ

ਯੇ ਨਕਦ ਏ ਜਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕਾ ਲੁਟਾਨਾ ਤੋ ਸਹਲ ਹੈ
ਗਰ ਬਨ ਪੜੇ ਤੋ ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਵਾਲ ਕਰ

ਮੋਹਸਿਨ ਬਰਹਨਾ ਸਰ ਚਲੀ ਆਈ ਹੈ ਸ਼ਾਮ ਏ ਗ਼ਮ
ਗੁਰਬਤ ਨ ਦੇਖ ਇਸ ਪੇ ਸਿਤਾਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਾਲ ਕਰ

❀

ਖ਼ੁਦ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਖਰਾਸ਼ੇਂ ਉਤਾਰਨਾ ਹੋਂਗੀ

ਖ਼ੁਦ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਖਰਾਸ਼ੇਂ ਉਤਾਰਨਾ ਹੋਂਗੀ
ਅਭੀ ਤੋ ਜਾਗ ਕੇ ਰਾਤੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ ਹੋਂਗੀ

ਤੇਰੇ ਲੀਯੇ ਮੁਝੇ ਹਸ ਹਸ ਕੇ ਬੋਲਨਾ ਹੋਗਾ
ਮੇਰੇ ਲੀਯੇ ਤੁਝੇ ਜ਼ੁਲਫੇਂ ਸੰਵਾਰਨਾ ਹੋਂਗੀ

ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸੇ ਤੁਝੀ ਕੋ ਤਰਾਸ਼ਨਾ ਹੋਗਾ
ਹਵਾ ਕੇ ਚਾਪ ਸੇ ਸ਼ਕਲੇਂ ਉਭਾਰਨਾ ਹੋਂਗੀ

ਅਭੀ ਤੋ ਤੇਰੀ ਤਬੀਯਤ ਕੋ ਜੀਤਨੇ ਕੇ ਲੀਯੇ
ਦਿਲ ਓ ਨਿਗਾਹ ਕੀ ਸ਼ਰਤੇਂ ਭੀ ਹਾਰਨਾ ਹੋਂਗੀ

ਤੇਰੇ ਵਿਸਾਲ ਕੀ ਖਵਾਇਸ਼ ਕੇ ਤੇਜ਼ ਰੰਗੋ ਸੇ
ਤੇਰੇ ਫ਼ਿਰਾਕ ਕੀ ਸੁਬਹੇਂ ਨਿਖਾਰਨਾ ਹੋਂਗੀ

ਯੇ ਸ਼ਾਇਰੀ ਯੇ ਕਿਤਾਬੇਂ ਯੇ ਆਯਤੇਂ ਦਿਲ ਕੀ

ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਯੇ ਸਭੀ ਤੁਝ ਪੇ ਵਰਨਾ ਹੋਂਗੀ

❀

ਜਬ ਹਿਜਰ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਧੂਪ ਉਤਰੀ ਮੈਂ ਜਾਗ ਪੜਾ ਤੋ ਖਵਾਬ ਹੂਆ

ਜਬ ਹਿਜਰ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਧੂਪ ਉਤਰੀ ਮੈਂ ਜਾਗ ਪੜਾ ਤੋ ਖਵਾਬ ਹੂਆ
ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਖ਼ਿਜ਼ਾਂ ਕੀ ਸ਼ਾਖ ਬਨੀ ਤੇਰਾ ਚੇਹਰਾ ਔਰ ਗੁਲਾਬ ਹੂਆ

ਬਰਫ਼ੀਲੀ ਰੁਤ ਕੀ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ ਕਯੂੰ ਝੀਲ ਮੇਂ ਕੰਕਰ ਫੇਂਕ ਗਈ
ਇਕ ਆਂਖ ਕੀ ਨੀਂਦ ਹਰਾਮ ਹੂਈ ਇਕ ਚਾਂਦ ਕਾ ਅਕਸ ਖਰਾਬ ਹੂਆ

ਤੇਰੇ ਹਿਜਰ ਮੇਂ ਜ਼ੇਹਨ ਪਿਘਲਤਾ ਥਾ ਤੇਰੇ ਕੁਰਬ ਮੇਂ ਆਂਖੇਂ ਜਲਤੀ ਹੈਂ
ਤੁਝੇ ਖੋਨਾ ਏਕ ਕਯਾਮਤ ਥਾ ਤੇਰਾ ਮਿਲਨਾ ਔਰ ਅਜ਼ਾਬ ਹੂਆ

ਭਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਏਕ ਹੀ ਚੇਹਰਾ ਥਾ ਜਿਸੇ ਆਜ ਭੀ ਗਲੀਆਂ ਢੂੰਢਤੀ ਹੈਂ
ਕਿਸੀ ਸੁਬਹ ਉਸੀ ਕੀ ਧੂਪ ਖਿਲੀ ਕਿਸੀ ਰਾਤ ਵਹੀ ਮਹਿਤਾਬ ਹੂਆ

ਬੜੀ ਉਮਰ ਕੇ ਬਾਅਦ ਇਨ ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਕੋਈ ਅਬਰ ਉਤਰਾ ਤੇਰੀ ਯਾਦੋਂ ਕਾ

ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਕੀ ਜ਼ਮੀਂ ਆਬਾਦ ਹੁਈ ਮੇਰੇ ਗ਼ਮ ਕਾ ਨਗਰ ਸ਼ਾਦਾਬ ਹੂਆ

ਕਭੀ ਵਸਲ ਮੇਂ ਮੋਹਸਿਨ ਦਿਲ ਟੂਟਾ ਕਭੀ ਹਿਜਰ ਕੀ ਰੁਤ ਨੇ ਲਾਜ ਰਖੀ

ਕਿਸੀ ਜਿਸਮ ਮੇਂ ਆਂਖੇਂ ਖੋ ਬੈਠੇ ਕੋਈ ਚੇਹਰਾ ਖੁਲੀ ਕਿਤਾਬ ਹੂਆ

❀

ਮਾਰਕਾ ਅਬ ਕੇ ਹੂਆ ਭੀ ਤੋ ਫਿਰ ਐਸਾ ਹੋਗਾ

ਮਾਰਕਾ ਅਬ ਕੇ ਹੂਆ ਭੀ ਤੋ ਫਿਰ ਐਸਾ ਹੋਗਾ
ਤੇਰੇ ਦਰਿਆ ਪੇ ਮੇਰੀ ਪਯਾਸ ਕਾ ਪਹਿਰਾ ਹੋਗਾ

ਉਸ ਕੀ ਆਂਖੇਂ ਤੇਰੇ ਚੇਹਰੇ ਪੇ ਬਹੁਤ ਬੋਲਤੀ ਹੈ
ਉਸ ਨੇ ਪਲਕੋਂ ਸੇ ਤੇਰਾ ਜਿਸਮ ਤਰਾਸ਼ਾ ਹੋਗਾ

ਕਿਤਨੇ ਜੁਗਨੂ ਇਸੀ ਖਵਾਇਸ਼ ਮੇਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਚਲੇ
ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਤੇਰੇ ਘਰ ਕੋ ਭੀ ਤੋ ਜਾਤਾ ਹੋਗਾ

ਮੈਂ ਭੀ ਅਪਨੇ ਕੋ ਭੁਲਾਏ ਹੂਏ ਫਿਰਤਾ ਹੂੰ ਬਹੁਤ
ਆਈਨਾ ਉਸ ਨੇ ਭੀ ਕੁਛ ਰੋਜ਼ ਨ ਦੇਖਾ ਹੋਗਾ

ਰਾਤ ਜਲ ਥਲ ਮੇਰੀ ਆਂਖੋਂ ਮੇਂ ਉਤਰ ਆਯਾ ਥਾ
ਸੂਰਤ ਏ ਅਬਰ ਕੋਈ ਟੂਟ ਕੇ ਬਰਸਾ ਹੋਗਾ

ਯੇ ਮਸੀਹਾਈ ਉਸੇ ਭੂਲ ਗਈ ਹੈ ਮੋਹਸਿਨ

ਯਾ ਫਿਰ ਐਸਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਜ਼ਖ਼ਮ ਹੀ ਗਹਿਰਾ ਹੋਗਾ

❀

ਯੇ ਕਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਲੁਟੇ ਘਰੋਂ ਵਾਲੇ

ਯੇ ਕਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਲੁਟੇ ਘਰੋਂ ਵਾਲੇ
ਡਰੇਂ ਹਵਾ ਸੇ ਪਰਿੰਦੇ ਖੁਲੇ ਪਰੋਂ ਵਾਲੇ

ਯੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਕੀ ਹਵਸ ਦਸ਼ਤ ਏ ਬੇ ਕਰਾਂ ਜੈਸੀ
ਵੋ ਤੇਰੀ ਆਂਖ ਕੇ ਤੇਵਰ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਵਾਲੇ

ਹਵਾ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਕਾਸੇ ਹੈਂ ਜ਼ਰਦ ਪੱਤੋਂ ਕੇ
ਕਹਾਂ ਗਏ ਵੋ ਸਖੀ ਸਬਜ਼ ਚਾਦਰੋਂ ਵਾਲੇ

ਕਹਾਂ ਮਿਲੇਂਗੀ ਵੋ ਅਗਲੇ ਦਿਨੋਂ ਕੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ
ਪਹਿਨ ਕੇ ਤਨ ਪੇ ਲਿਬਾਦੇ ਗਦਾਗਰੋਂ ਵਾਲੇ

ਪਹਾੜੀਯੋਂ ਮੇਂ ਘਿਰੇ ਯੇ ਬੁਝੇ ਬੁਝੇ ਰਸਤੇ
ਕਭੀ ਇਧਰ ਸੇ ਗੁਜ਼ਰਤੇ ਥੇ ਲਸ਼ਕਰੋਂ ਵਾਲੇ

ਉਨ੍ਹੀ ਪੇ ਹੋ ਕਭੀ ਨਾਜ਼ਿਲ ਅਜ਼ਾਬ ਆਗ ਅਜਲ
ਵਹੀ ਨਗਰ ਕਭੀ ਠਹਿਰੇਂ ਪਯਮਬਰੋਂ ਵਾਲੇ

ਤੇਰੇ ਸੁਪੁਰਦ ਕਰੂੰ ਆਈਨੇ ਮੁਕੱਦਰ ਕੇ
ਇਧਰ ਤੋ ਆ ਮੇਰੇ ਖੁਸ਼ ਰੰਗ ਪੱਥਰੋਂ ਵਾਲੇ

ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕੇ ਚੁਪ ਚੁਪ ਸੇ ਕਯੂੰ ਹੂਏ ਮੋਹਸਿਨ
ਕਹਾਂ ਗਏ ਵੋ ਇਰਾਦੇ ਸੁਖਨ ਵਰੋਂ ਵਾਲੇ

❀

ਕਠਿਨ ਤੰਹਾਇਯੋਂ ਸੇ ਕੌਨ ਖੇਲਾ ਮੈਂ ਅਕੇਲਾ

ਕਠਿਨ ਤੰਹਾਇਯੋਂ ਸੇ ਕੌਨ ਖੇਲਾ ਮੈਂ ਅਕੇਲਾ
ਭਰਾ ਅਬ ਭੀ ਮੇਰੇ ਗਾਂਵ ਕਾ ਮੇਲਾ ਮੈਂ ਅਕੇਲਾ

ਬਿਛੜ ਕਰ ਤੁਝ ਸੇ ਮੈਂ ਸ਼ਬ ਭਰ ਨ ਸੋਯਾ ਕੌਨ ਰੋਯਾ
ਬ ਜੁਜ਼ ਮੇਰੇ ਯੇ ਦੁਖ ਭੀ ਕਿਸ ਨੇ ਝੇਲਾ ਮੈਂ ਅਕੇਲਾ

ਯੇ ਬੇ ਆਵਾਜ਼ ਬੰਜਰ ਬਨ ਕੇ ਬਾਸੀ ਯੇ ਉਦਾਸੀ
ਯੇ ਦਹਿਸ਼ਤ ਕਾ ਜੰਗਲ ਯੇ ਬੇਲਾ ਮੈਂ ਅਕੇਲਾ

ਮੈਂ ਦੇਖੂੰ ਕਬ ਤਲਕ ਮੰਜ਼ਰ ਸੁਹਾਨੇ ਸਬ ਪੁਰਾਨੇ
ਵਹੀ ਦੁਨੀਯਾ ਵਹੀ ਦਿਲ ਕਾ ਝਮੇਲਾ ਮੈਂ ਅਕੇਲਾ

ਵੋ ਜਿਸ ਕੇ ਖੌਫ ਸੇ ਸੇਹਰਾ ਸਿਧਾਰੇ ਲੋਗ ਸਾਰੇ
ਗੁਜ਼ਰਨੇ ਕੋ ਹੈ ਤੂਫਾਂ ਕਾ ਵੋ ਰੇਲਾ ਮੈਂ ਅਕੇਲਾ

ਜੁਗਨੂ ਗੁਹਰ ਚਰਾਗ ਉਜਾਲੇ ਤੋ ਦੇ ਗਯਾ

ਜੁਗਨੂ ਗੁਹਰ ਚਰਾਗ ਉਜਾਲੇ ਤੋ ਦੇ ਗਯਾ
ਵੋ ਖੁਦ ਕੋ ਢੂੰਢਨੇ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋ ਦੇ ਗਯਾ

ਅਬ ਇਸ ਸੇ ਬੜ੍ਹ ਕੇ ਕਯਾ ਵਿਰਾਸਤ ਫ਼ਕੀਰ ਕੀ
ਬੱਚੋਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਭੀਕ ਕੇ ਪਯਾਲੇ ਤੋ ਦੇ ਗਯਾ

ਅਬ ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਸਾਏ ਕੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਉਸ ਕੇ ਗਿਰਦ
ਮੈਂ ਬੁਝ ਕੇ ਅਪਨੇ ਚਾਂਦ ਕੋ ਹਾਲੇ ਤੋ ਦੇ ਗਯਾ

ਸ਼ਾਇਦ ਕਿ ਫ਼ਸਲ ਏ ਸੰਗ ਜ਼ਨੀ ਕੁਛ ਕਰੀਬ ਹੈ
ਵੋ ਖੇਲਨੇ ਕੋ ਬਰਫ ਕੇ ਗਾਲੇ ਤੋ ਦੇ ਗਯਾ

ਅਹਲ ਏ ਤਲਬ ਪੇ ਉਸ ਕੇ ਲੀਯੇ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਦੁਆ
ਖੈਰਾਤ ਮੇਂ ਵੋ ਚੰਦ ਨਿਵਾਲੇ ਤੋ ਦੇ ਗਯਾ

ਮੋਹਸਿਨ ਉਸੇ ਕਬਾ ਕੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਾ ਥੀ ਮਗਰ

ਦੁਨੀਯਾ ਕੋ ਰੋਜ਼ ਓ ਸ਼ਬ ਕੇ ਦੁਸ਼ਾਲੇ ਤੋ ਦੇ ਗਯਾ

❀

ਬ ਨਾਮ ਏ ਤਾਕਤ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

ਬ ਨਾਮ ਏ ਤਾਕਤ ਕੋਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

ਉਦਾਸ ਨਸਲੋਂ ਪੇ ਅਬ ਇਜਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

ਹਮ ਅਪਨੀ ਧਰਤੀ ਸੇ ਅਪਨੀ ਹਰ ਸਮਤ ਖੁਦ ਤਲਾਸ਼ੇਂ

ਹਮਾਰੀ ਖ਼ਾਤਿਰ ਕੋਈ ਸਿਤਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

ਹਯਾਤ ਅਬ ਸ਼ਾਮ ਏ ਗ਼ਮ ਕੀ ਤਸ਼ਬੀਹ ਖੁਦ ਬਨੇਗੀ

ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਜ਼ੁਲਫੋਂ ਕਾ ਇਸਤੇਆਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

ਚਲੋ ਸਰੋਂ ਕਾ ਖ਼ਿਰਾਜ ਨੋਕ ਏ ਸੀਨਾਂ ਕੋ ਬਕਸ਼ੇ

ਕਿ ਜਾਂ ਬਚਾਨੇ ਕਾ ਇਸਤਖ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

ਹਮਾਰੇ ਜਜ਼ਬੇ ਬਗਾਵਤੋਂ ਕੋ ਤਰਾਸ਼ਤੇ ਹੈਂ

ਹਮਾਰੇ ਜਜ਼ਬੋਂ ਪੇ ਬਸ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

ਅਜ਼ਲ ਸੇ ਕਾਯਮ ਹੈਂ ਦੋਨੋਂ ਅਪਨੀ ਜ਼ਿੱਦੋਂ ਪੇ ਮੋਹਸਿਨ

ਚਲੇਗਾ ਪਾਨੀ ਮਗਰ ਕਿਨਾਰਾ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ

❀

ਜ਼ਖ਼ਮ ਕੇ ਫੂਲ ਸੇ ਤਸਕੀਨ ਤਲਬ ਕਰਤੀ ਹੈ

ਜ਼ਖ਼ਮ ਕੇ ਫੂਲ ਸੇ ਤਸਕੀਨ ਤਲਬ ਕਰਤੀ ਹੈ
ਬਾਜ਼ ਔਕਾਤ ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਗ਼ਜ਼ਬ ਕਰਤੀ ਹੈ

ਜੋ ਤੇਰੀ ਜ਼ੁਲਫ ਸੇ ਉਤਰੇ ਹੋਂ ਮੇਰੇ ਆਂਗਨ ਮੇਂ
ਚਾਂਦਨੀ ਐਸੇ ਅੰਧੇਰੇ ਕਾ ਅਦਬ ਕਰਤੀ ਹੈ

ਅਪਨੇ ਇਨਸਾਫ ਕੀ ਜ਼ੰਜੀਰ ਨ ਦੇਖੋ ਕਿ ਯਹਾਂ
ਮੁਫ਼ਲਿਸੀ ਜ਼ਹਿਨ ਕੀ ਫਰਿਆਦ ਭੀ ਕਬ ਕਰਤੀ ਹੈ

ਸੇਹਨ ਏ ਗੁਲਸ਼ਨ ਮੇਂ ਹਵਾਓਂ ਕੀ ਸਦਾ ਗੌਰ ਸੇ ਸੁਨ
ਹਰ ਕਲੀ ਮਾਤਮ ਏ ਸਦ ਜਸ਼ਨ ਏ ਤਰਬ ਕਰਤੀ ਹੈ

ਸਿਰਫ ਦਿਨ ਢਲਨੇ ਪੇ ਮੌਕੂਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੋਹਸਿਨ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜ਼ੁਲਫ ਕੇ ਸਾਏ ਮੇਂ ਭੀ ਸ਼ਬ ਕਰਤੀ ਹੈ

ਸਾਰੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਤੇਰੇ ਬੇ ਜ਼ਮਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਸਾਰੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਤੇਰੇ ਬੇ ਜ਼ਮਾਂ ਏਕ ਮੈਂ
ਇਸ ਭਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਰਾਏਗਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਵਸਲ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਕੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਏਕ ਤੂ
ਹਿਜਰ ਕੇ ਦਸ਼ਤ ਮੇਂ ਕਾਰਵਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਬਿਜਲਿਯੋਂ ਸੇ ਭਰੀ ਬਾਰਿਸ਼ੇਂ ਜ਼ੋਰ ਪਰ
ਅਪਨੀ ਬਸਤੀ ਮੇਂ ਕੱਚਾ ਮਕਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਹਸਰਤੋਂ ਸੇ ਅਟੇ ਆਸਮਾਂ ਕੇ ਤਲੇ
ਜਲਤੀ ਬੁਝਤੀ ਹੁਈ ਕਹਿਕਸ਼ਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਮੁਝ ਕੋ ਫ਼ਾਰਿਗ਼ ਦਿਨੋਂ ਕੀ ਅਮਾਨਤ ਸਮਝ
ਭੂਲੀ ਬਿਸਰੀ ਹੁਈ ਦਾਸਤਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਰੌਂਨਕੇਂ ਸ਼ੋਰ ਮੇਲੇ ਝਮੇਲੇ ਤੇਰੇ
ਅਪਨੀ ਤਨਹਾਈ ਕਾ ਰਾਜ਼ ਦਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਏਕ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਾ ਭਰਮ
ਅਪਨੀ ਹੀ ਮੌਤ ਪਰ ਨੌਂਹਾ ਖਵਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਉਸ ਤਰਫ਼ ਸੰਗ ਬਾਰੀ ਹਰ ਇਕ ਬਾਮ ਸੇ
ਇਸ ਤਰਫ ਆਈਨੋਂ ਕੀ ਦੁਕਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

ਵੋ ਨਹੀਂ ਤੋ ਮੋਹਸਿਨ ਯੇ ਮਤ ਸੋਚਨਾ
ਅਬ ਭਟਕਤਾ ਫਿਰੂੰਗਾ ਕਹਾਂ ਏਕ ਮੈਂ

❀

ਫਿਰ ਵਹੀ ਮੈਂ ਹੂੰ ਵਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਬਦਰ ਸੰਨਾਟਾ

ਫਿਰ ਵਹੀ ਮੈਂ ਹੂੰ ਵਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਬਦਰ ਸੰਨਾਟਾ
ਮੁਝ ਕੋ ਡਸ ਲੇ ਨਾ ਕਹੀਂ ਖ਼ਾਕ ਬਸਰ ਸੰਨਾਟਾ

ਦਸ਼ਤ ਏ ਹਸਤੀ ਮੇਂ ਸ਼ਬ ਏ ਗ਼ਮ ਕੀ ਸਹਿਰ ਕਰਨੇ ਕੋ
ਹਿਜਰ ਵਾਲੋਂ ਨੇ ਲੀਯਾ ਰਖ਼ਤ ਏ ਸਫ਼ਰ ਸੰਨਾਟਾ

ਕਿਸ ਕੋ ਪੂਛੂੰ ਕਿ ਕਹਾਂ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰੋਨੇ ਵਾਲਾ
ਇਸ ਤਰਫ ਮੈਂ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਸੇ ਉਧਰ ਸੰਨਾਟਾ

ਤੂ ਸਦਾਓਂ ਕੇ ਭੰਵਰ ਮੇਂ ਮੁਝੇ ਆਵਾਜ਼ ਤੋ ਦੇ
ਤੁਝ ਕੋ ਦੇਗਾ ਮੇਰੇ ਹੋਨੇ ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਸੰਨਾਟਾ

ਉਸ ਕੋ ਹੰਗਾਮਾ ਏ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਕਯਾ ਦੋਗੇ
ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੋ ਸਰ ਏ ਰਾਹਗੁਜ਼ਰ ਸੰਨਾਟਾ

ਹਾਸਿਲ ਏ ਕੁੰਜ ਏ ਕਫ਼ਸ ਵਹਮ ਬ ਕਫ਼ ਤਨਹਾਈ

ਰੌਨਕ ਏ ਸ਼ਾਮ ਸਫ਼ਰ ਤਾ ਬ ਸਹਰ ਸੰਨਾਟਾ

ਕਿਸਮਤ ਏ ਸ਼ਾਇਰ ਏ ਸੀਮਾਬ ਸਿਫ਼ਤ ਦਸ਼ਤ ਕੀ ਮੌਤ

ਕੀਮਤ ਏ ਰੇਜ਼ਾ ਏ ਅਲਮਾਸ ਏ ਹੁਨਰ ਸੰਨਾਟਾ

ਜਾਨ ਏ ਮੋਹਸਿਨ ਮੇਰੇ ਤਕਦੀਰ ਮੇਂ ਕਬ ਲਿਖਾ ਹੈ

ਡੂਬਤਾ ਚਾਂਦ ਤੇਰਾ ਕੁਰਬ ਏ ਗਜ਼ਰ ਸੰਨਾਟਾ

❀

ਹਵਾ ਏ ਹਿਜਰ ਮੇਂ ਜੋ ਕੁਛ ਥਾ ਅਬ ਕੇ ਖ਼ਾਕ ਹੂਆ

ਹਵਾ ਏ ਹਿਜਰ ਮੇਂ ਜੋ ਕੁਛ ਥਾ ਅਬ ਕੇ ਖ਼ਾਕ ਹੂਆ
ਕਿ ਪੈਰਹਨ ਤੋ ਗਯਾ ਥਾ ਬਦਨ ਭੀ ਚਾਕ ਹੂਆ

ਅਬ ਉਸ ਸੇ ਤਰਕ ਏ ਤਾਲੁੱਕ ਕਰੂੰ ਤੋ ਮਰ ਜਾਊਂ
ਬਦਨ ਸੇ ਰੂਹ ਕਾ ਇਸ ਦਰਜਾ ਇਸ਼ਤਿਰਾਕ ਹੂਆ

ਯਹੀ ਕਿ ਸਬ ਕੀ ਕਮਾਨੇਂ ਹਮੀਂ ਪੇ ਟੂਟੀ ਹੈਂ
ਚਲੋ ਹਿਸਾਬ ਏ ਸਫ਼ ਏ ਦੋਸਤਾਂ ਤੋ ਪਾਕ ਹੂਆ

ਵੋ ਬੇ ਸਬਬ ਯੁਹੀਂ ਰੂਠਾ ਹੈ ਲਮਹਾ ਭਰ ਕੇ ਲੀਏ
ਯੇ ਸਾਨੇਹਾ ਨ ਸਹੀ ਫਿਰ ਭੀ ਕਰਬ ਨਾਕ ਹੂਆ

ਉਸੀ ਕੇ ਕੁਰਬ ਨੇ ਤਕਸੀਮ ਕਰ ਦੀਯਾ ਆਖਿਰ
ਵੋ ਜਿਸ ਕਾ ਹਿਜਰ ਮੁਝੇ ਵਜ੍ਹਾ ਏ ਇਨਹੀਮਾਕ ਹੂਆ

ਸ਼ਦੀਦ ਵਾਰ ਨ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦਿਲੇਰ ਥਾ ਮੋਹਸਿਨ

ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਬੇ ਖ਼ਬਰੀ ਸੇ ਮਗਰ ਹਲਾਕ ਹੂਆ

❀

ਅਜੀਬ ਖੌਂਫ ਮੁਸਲਤ ਥਾ ਕਲ ਹਵੇਲੀ ਪਰ

ਅਜੀਬ ਖੌਂਫ ਮੁਸਲਤ ਥਾ ਕਲ ਹਵੇਲੀ ਪਰ
ਲਹੂ ਚਰਾਗ ਜਲਾਤੀ ਰਹੀ ਹਥੇਲੀ ਪਰ

ਸੁਨੇਗਾ ਕੌਂਨ ਮਗਰ ਇਹਤਿਜਾਜ ਖੁਸ਼ਬੂ ਕਾ
ਕਿ ਸਾਂਪ ਜ਼ਹਿਰ ਛਿੜਕਤਾ ਰਹਾ ਚਮੇਲੀ ਪਰ

ਸ਼ਬ ਏ ਫ਼ਿਰਾਕ ਮੇਰੀ ਆਂਖ ਕੋ ਥਕਨ ਸੇ ਬਚਾ
ਕਿ ਨੀਂਦ ਵਾਰ ਨ ਕਰ ਦੇ ਤੇਰੀ ਸਹੇਲੀ ਪਰ

ਵੋ ਬੇਵਫਾ ਥਾ ਤੋ ਫਿਰ ਇਤਨਾ ਮੇਹਰਬਾਂ ਕਯੂੰ ਥਾ
ਬਿਛੜ ਕੇ ਉਸ ਸੇ ਮੈਂ ਸੋਚੂੰ ਉਸੀ ਪਹੇਲੀ ਪਰ

ਜਲਾ ਨ ਘਰ ਅੰਧੇਰਾ ਚਰਾਗ ਸੇ ਮੋਹਸਿਨ
ਸਿਤਮ ਨ ਕਰ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਅਪਨੇ ਯਾਰ ਬੇਲੀ ਪਰ

ਲਬੋਂ ਪੇ ਹਰਫ਼ ਏ ਰਜਜ਼ ਹੈ ਜ਼ਿਰਹ ਉਤਾਰ ਕੇ ਭੀ

ਲਬੋਂ ਪੇ ਹਰਫ਼ ਏ ਰਜਜ਼ ਹੈ ਜ਼ਿਰਹ ਉਤਾਰ ਕੇ ਭੀ
ਮੈਂ ਜਸ਼ਨ ਏ ਫ਼ਤਹ ਮਨਾਤਾ ਹੂੰ ਜੰਗ ਹਾਰ ਕੇ ਭੀ

ਉਸੇ ਲੁਭਾ ਨ ਸਕਾ ਮੇਰੇ ਬਾਅਦ ਕਾ ਮੌਸਮ
ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਲਗਾ ਖ਼ਾਲ ਓ ਖਦ ਸੰਵਾਰ ਕੇ ਭੀ

ਅਬ ਏਕ ਪਲ ਕਾ ਤਗਾਫ਼ੁਲ ਭੀ ਸਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ
ਹਮ ਅਹਲ ਏ ਦਿਲ ਕਭੀ ਆਦੀ ਥੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੇ ਭੀ

ਵੋ ਲਮਹਾ ਭਰ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ਕਿ ਉਮਰ ਭਰ ਮੇਂ ਕਹੀ
ਅਭੀ ਤੋ ਖੁਦ ਸੇ ਤਕਾਜ਼ੇ ਥੇ ਇਖ਼ਤਿਯਾਰ ਕੇ ਭੀ

ਜ਼ਮੀਨ ਓੜ੍ਹ ਲੀ ਹਮ ਨੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪਰ
ਕਿ ਹਮ ਪੇ ਕਰਜ਼ ਥੇ ਕੁਛ ਗਰਦ ਏ ਰਹਿਗੁਜ਼ਾਰ ਕੇ ਭੀ

ਮੁਝੇ ਨ ਸੁਨ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਬੇ ਸ਼ਕਲ ਅਬ ਦਿਖਾਈ ਤੋ ਦੇ

ਮੈਂ ਥਕ ਗਯਾ ਹੂੰ ਫ਼ਜ਼ਾ ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਭੀ

ਮੇਰੀ ਦੁਆ ਕੋ ਪਲਟਨਾ ਥਾ ਫਿਰ ਉਧਰ ਮੋਹਸਿਨ

ਬਹੁਤ ਉਜਾੜ ਥੇ ਮੰਜ਼ਰ ਉਫ਼ੁਕ ਸੇ ਪਾਰ ਕੇ ਭੀ

❀

ਗ਼ਜ਼ਲੋਂ ਕੀ ਧਨਕ ਓੜ੍ਹ ਮੇਰੇ ਸ਼ੋਲਾ ਬਦਨ ਤੂ

ਗ਼ਜ਼ਲੋਂ ਕੀ ਧਨਕ ਓੜ੍ਹ ਮੇਰੇ ਸ਼ੋਲਾ ਬਦਨ ਤੂ
ਹੈ ਮੇਰਾ ਸੁਖ਼ਨ ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੌਂਜੂ ਏ ਸੁਖ਼ਨ ਤੂ

ਕਲਿਯੋਂ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੂਟ ਸਰ ਏ ਸ਼ਾਖ ਏ ਤਮੰਨਾ
ਖੁਸ਼ਬੂ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੈਲ ਚਮਨ ਤਾ-ਬ-ਚਮਨ ਤੂ

ਨਾਜ਼ਿਲ ਹੋ ਕਭੀ ਜ਼ਹਿਨ ਪੇ ਆਯਾਤ ਕੀ ਸੂਰਤ
ਆਯਾਤ ਮੇਂ ਢਲ ਜਾ ਕਭੀ ਜਿਬਰੀਲ ਦਹਨ ਤੂ

ਅਬ ਕਯੂੰ ਨਾ ਸਜਾਊਂ ਮੈਂ ਤੁਝੇ ਦੀਦਾ ਓ ਦਿਲ ਮੇਂ
ਲਗਤਾ ਹੈ ਅੰਧੇਰੇ ਮੇਂ ਸਵੇਰੇ ਕੀ ਕਿਰਨ ਤੂ

ਪਹਿਲੇ ਨ ਕੋਈ ਰਮਜ਼ ਏ ਸੁਖ਼ਨ ਥੀ ਨ ਕਿਨਾਯਾ
ਅਬ ਨੁਕਤਾ ਏ ਤਕਲੀਮ ਏ ਹੁਨਰ ਮੇਹਵਰ ਏ ਫ਼ਨ ਤੂ

ਯੇ ਕਮ ਤੋ ਨਹੀਂ ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੇਆਰ ਏ ਨਜ਼ਰ ਹੈ
ਅ ਦੋਸਤ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਕੁਛ ਔਰ ਨ ਬਨ ਤੂ

ਮੁਮਕਿਨ ਹੋ ਤੋ ਰਹਿਨੇ ਦੇ ਮੁਝੇ ਜੁਲਮਤ ਏ ਜਾਂ ਮੇਂ
ਢੂੰਢੇਂਗਾ ਕਹਾਂ ਚਾਂਦਨੀ ਰਾਤੋਂ ਕਾ ਕਫ਼ਨ ਤੂ

❀

ਖੁਮਾਰ ਏ ਮੌਸਮ ਏ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹਦ ਏ ਚਮਨ ਮੇਂ ਖੁਲਾ

ਖੁਮਾਰ ਏ ਮੌਸਮ ਏ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹਦ ਏ ਚਮਨ ਮੇਂ ਖੁਲਾ
ਮੇਰੀ ਗ਼ਜ਼ਲ ਕਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਤੇਰੇ ਬਦਨ ਮੇਂ ਖੁਲਾ

ਤੁਮ ਉਸ ਕਾ ਹੁਸਨ ਕਭੀ ਉਸ ਕੀ ਬਜ਼ਮ ਮੇਂ ਦੇਖੋ
ਕਿ ਮਾਹਤਾਬ ਸਦਾ ਸ਼ਬ ਕੇ ਪੈਰਹਨ ਮੇਂ ਖੁਲਾ

ਅਜਬ ਨਸ਼ਾ ਥਾ ਮਗਰ ਉਸ ਕੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਏ ਲਬ ਮੇਂ
ਕਿ ਯੂੰ ਤੋ ਹਮ ਸੇ ਭੀ ਕਯਾ ਕਯਾ ਨ ਵੋ ਸੁਖਨ ਮੇਂ ਖੁਲਾ

ਨ ਪੂਛ ਪਹਿਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਮੇਂ ਮਿਜਾਜ਼ ਉਸ ਕਾ
ਵੋ ਰੰਗ ਰੰਗ ਮੇਂ ਸਿਮਟਾ ਕਿਰਨ ਕਿਰਨ ਮੇਂ ਖੁਲਾ

ਬਦਨ ਕੀ ਚਾਪ ਨਿਗਹ ਕੀ ਜ਼ਬਾਂ ਭੀ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਯੇ ਭੇਦ ਹਮ ਪੇ ਮਗਰ ਉਸ ਕੀ ਅੰਜੁਮ ਮੇਂ ਖੁਲਾ

ਕਿ ਜੈਸੇ ਅਬਰ ਹਵਾ ਕੀ ਗਿਰਹ ਸੇ ਖੁਲ ਜਾਏ
ਸਫ਼ਰ ਕੀ ਸ਼ਾਮ ਮੇਰਾ ਮਿਹਰਬਾਂ ਥਕਨ ਮੇਂ ਖੁਲਾ

ਕਹੂੰ ਮੈਂ ਕਿਸ ਸੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਥੀ ਕਿਸ ਮਸੀਹਾ ਕੀ
ਵੋ ਏਕ ਜ਼ਖਮ ਕਿ ਮੋਹਸਿਨ ਮੇਰੇ ਕਫ਼ਨ ਮੇਂ ਖੁਲਾ

❀

ਫਜ਼ਾ ਕਾ ਹਬਸ ਸ਼ਗੂਫੋਂ ਕੋ ਬਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

ਫਜ਼ਾ ਕਾ ਹਬਸ ਸ਼ਗੂਫੋਂ ਕੋ ਬਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ
ਬਦਨ ਦਰੀਦਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਲਿਬਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

ਯੇ ਦਿਲ ਕੀ ਕਹਤ ਏ ਅਨਾ ਸੇ ਗਰੀਬ ਠਹਿਰਾ ਹੈ
ਮੇਰੀ ਜ਼ਬਾਂ ਕੋ ਜ਼ਰ ਏ ਇਲਤਮਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

ਜੋ ਦੇ ਸਕਾ ਨਾ ਪਹਾੜੋਂ ਕੋ ਬਰਫ ਕੀ ਚਾਦਰ
ਵੋ ਮੇਰੀ ਬਾਂਝ ਜ਼ਮੀਂ ਕੋ ਕਪਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

ਯੇ ਸ਼ਹਿਰ ਯੂੰ ਭੀ ਤੋ ਦਹਿਸ਼ਤ ਭਰਾ ਨਗਰ ਹੈ ਯਹਾਂ
ਦਿਲੋਂ ਕਾ ਸ਼ੋਰ ਹਵਾ ਕੋ ਹਿਰਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

ਵੋ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇਕੇ ਮੁਝੇ ਹੌਂਸਲਾ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ
ਅਬ ਇਸ ਸੇ ਬੜ੍ਹ ਕੇ ਤਬੀਯਤ ਸ਼ਨਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

ਜੋ ਅਪਨੀ ਜ਼ਾਤ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆ ਸਕਾ ਅਬ ਤਕ
ਵੋ ਪੱਥਰੋਂ ਕੋ ਮਤਾ ਏ ਹਵਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

ਵੋ ਮੇਰੇ ਅਸ਼ਕ ਬੁਝਾਏਗਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਸਿਨ
ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਕੋ ਵੋ ਸਹਰਾ ਕੀ ਪਯਾਸ ਕਯਾ ਦੇਗਾ

❀

ਕਿਸ ਨੇ ਸੰਗ ਏ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਫੇਂਕਾ ਭਰੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਪਰ

ਕਿਸ ਨੇ ਸੰਗ ਏ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਫੇਂਕਾ ਭਰੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਪਰ
ਇਕ ਸੁਕੂਟ ਏ ਮਰਗ ਤਾਰੀ ਹੈ ਦਰ ਓ ਦੀਵਾਰ ਪਰ

ਤੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਜ਼ੁਲਫ ਕੇ ਸਾਏ ਮੇਂ ਅਫ਼ਸਾਨੇ ਕਹੇ
ਮੁਝ ਕੋ ਜ਼ੰਜੀਰੇ ਮਿਲੀ ਹੈਂ ਜੁਰਤ ਏ ਇਜ਼ਹਾਰ ਪਰ

ਸ਼ਾਖ ਏ ਉਰੀਯਾਂ ਪਰ ਖਿਲਾ ਇਕ ਫੂਲ ਇਸ ਅੰਦਾਜ਼ ਸੇ
ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾਜ਼ਾ ਲਹੂ ਚਮਕੇ ਨਯੀ ਤਲਵਾਰ ਪਰ

ਸੰਗ ਦਿਲ ਅਹਬਾਬ ਕੇ ਦਾਮਨ ਮੇਂ ਰੁਸਵਾਯੀ ਕੇ ਫੂਲ
ਮੈਂ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਨਯਾ ਮੰਜ਼ਰ ਫ਼ਰਾਜ਼ ਏ ਦਾਰ ਪਰ

ਅਬ ਕੋਈ ਤੋਹਮਤ ਭੀ ਵਜਹ ਏ ਕਰਬ ਏ ਰੁਸਵਾਯੀ ਨਹੀਂ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਕ ਉਮਰ ਸੇ ਚੁਪ ਹੈ ਤੇਰੇ ਇਸਰਾਰ ਪਰ

ਮੈਂ ਸਰ ਏ ਮਕਤਲ ਹਦੀਸ ਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਹਿਤਾ ਰਹਾ
ਉਂਗਲੀਆਂ ਉਠਤੀ ਰਹੀਂ ਮੋਹਸਿਨ ਮੇਰੇ ਕਿਰਦਾਰ ਪਰ

❀